

KREŠŤAN

ČASOPIS PRE PESTOVANIE DUCHOVNÉHO ŽIVOTA

ROČNÍK 17

december 2017

ČÍSLO 27

*„Viera je presvedčením o veciach,
ktoré sa nevidia...“ (Žd 11,1)*

OBSAH

Úvod: Veríš v Boha? (M. Vyhnánek)	3
-----------------------------------	---

Zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve – viera pôsobiaca skrze lásku

Pevný základ života (D. Mojžiš)	5
Viera v Boha a Pána Ježiša Krista (M. Vyhnánek)	6
Prví Ježišovi svedkovia (F. Kiss)	8
Prerušený ples (Kreštan – upravené)	9
Chodte do celého sveta (F. J. Křesina)	10
Pán Ježiš je Boh rovný Bohu (M. Vyhnánek)	11
Chlieb z neba (J. Siracký)	13
Úrodná jablň medzi stromami lesa (J. Šimko)	14
Úroveň Božieho slova (A. T. Pearson)	14
Božie vlastníctvo (H. E. Marsom)	17
Súd sa začína od Božieho domu (D. Mojžiš)	18
Ako odpovedať (L. Paluga)	20
Boh ponizuje satana (J. Siracký)	21
Mojžiš – muž viery (J. Kurz)	21
Slovo k trpiacim (neznámy autor)	26
Život v láske a bez lásky (L. Paluga)	27

Zotrúvali pri lámaní chleba – osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Biele ľanové rúcho (H. A. Cameron)	27
Viedol ho sám Hospodin (J. Siracký)	29
Proroctvá Písma (A. Saphir)	31

Zotrúvali na modlitbách

Roznecuj dar Boží (anonym)	34
----------------------------	----

Časopis KREŠŤAN zasielame každému zadarmo. Náklady na tlač a distribúciu sa uhrádzajú z dobrovoľných zbierok a príspevkov veriacich v Pána Ježiša Krista na č. účtu SK6311000000002624828585, swiftový kód TATRSKBX, osobne, alebo poštovou poukážkou na adresu redakcie. **Ďakujeme všetkým, ktorí na túto potrebu pamätali.**

KREŠŤAN, časopis Kresťanského zboru Bratislava

Redakcia: Kresťanský zbor v Bratislave, Tehelná 22, 831 03 Bratislava

Za redakciu zodpovedá: Miroslav Vyhnánek, Daniel Lešík, Ivan Opavský

Kontakt: e-mail; vyslav@azet.sk tel.02/62314916

daniel.lesik@zoznam.sk tel.02/55561833

Časopis je evidovaný MK SR pod číslom EV1768/08

ISSN 1336 – 5142

Archív časopisu **KREŠŤAN** aj na www.kzbratislava.sk

ÚVOD

Miroslav Vyhnánek

VERÍŠ V BOHA?

Kým za bývalého režimu sa málokto verejne hlásil k viere v Boha, po jeho zmene sa to veriacimi v slovenskej spoločnosti len tak hemží. Nie je to podozrivé? Je, veď to by nasvedčovalo, že viera v Boha závisí od politickej situácie v krajine. Zakazujú ju? Nie je. Povolia ju? Je. To je náboženstvo a nie viera.

Viera v Boha pochádza z Boha, aj závisí iba na Bohu. Nech stojí verejná mienka proti nej, alebo ju toleruje, či je populárne hlásiť sa za veriaceho, alebo nebezpečné, viera poslúcha Boha. Nie je poplatná dobe. Záleží jej na tom, aby sa ľúbila Bohu.

Srdcom sa verí

Srdce je ľudské vnútro. Je to skrytý, vnútorný svet myšlienok, pohnútok, úmyslov a zámerov, do ktorého nemá prístup nikto okrem samotného človeka a Boha. Len ľudský duch vie, čo je v človekovi. Iba sám človek môže vstúpiť do seba a poznať obsah svojho srdca. A preto aj každý sám za seba sa bude zodpovedať Bohu.

Boh vidí do ľudského srdca ako do otvorenej knihy. Vidí viac než naše srdce. Aj to, čo ho ešte len napadne, čo o chvíľu povie a ako sa o chvíľu len zachová. A takto vidí Boh celý život každého človeka od jeho narodenia po koniec. Preto je Boh Bohom, že vie všetko. Všetko je nahé a odkryté jeho očiam. Boh presahuje poznanie ľudského srdca. Veď ho utvoril. Keď si toto uvedomil kráľ Dávid, napísal *Žalm 139* a v ňom vyznanie svojej viery v Boha: „**Hospodine, preskúmal si ma a poznal... rozumieš mojej myšlienke zďaleka... poznáš dobre všetky moje cesty. Lebo ešte ani nemám slovo na**

jazyku a hľa, Hospodine, ty to všetko vieš... Je to predivná znalosť, nad môj rozum, tak vysoká, že nemôžem po ňu... tvojím vlastníctvom sú moje ľadviny; usnoval si ma v živote mojej matky. Oslavovať ťa budem preto, že som hrozne a predivne utvorený. Predivné sú tvoje skutky a moja duša to zná veľmi dobre.“

Možno veriť ústami, bez srdca?

Možno. Pretože:

„**Najľstivejšie od všetkého je srdce a je neduživé na smrť. Kto ho pozná?! Ja Hospodin spytujem srdce a skúšam ľadviny, nato, aby som dal každému podľa jeho cesty, podľa ovocia jeho skutkov.“** Biblia, kniha proroka Jeremiáša, 17,9-10.

Ľudské srdce je ľstivé a rado sa tvári zbožne. Rado koná veci povrchné, nakoľko. A myslí si: Týmto sa iste Bohu zapáčim. Pokryteckému srdcu nezáleží na Bohu a Boha vníma ako nutné zlo ku svojmu životu. Vyznáva, že verí, no vnútorné mu je Boh ľahostajný.

Srdce je alibistické vo viere. Necháva otázku viery na fundovanejších.

A srdce je lenivé a pohodlné. Uspokojuje ho väčšinové náboženstvo. Nechce sa mu prevziať osobnú zodpovednosť pred Bohom, vykročiť z davu a pristúpiť k Bohu sám za seba v osobnej viere.

Prečo to nechce?

Neprijemné Svetlo

Boh je Svetlo bez tmy. Dobro bez zla. Spravodlivosť bez vín. Sudca, ktorý súdi bez úplatného daru a bez ohľadu na osobu. Preto sa ľudské vnútro, ktoré je plné vín, zla, nespravodlivostí a nečistoty bráni postaviť pred Boha. Nechce sa poznať tak, ako ho vidí Boh.

Radšej spochybňuje Božiu spravodlivosť a dokonalosť. Keby vraj bol Boh spravodlivý, nebolo by na svete toľko zla a nespravodlivostí. A keby bol dokonalý, človek by sa Bohu nevymkol z rúk.

Odkiaľ pochádzajú takéto myšlienky? Kým sa človek svojím srdcom neobrátí k Bohu, myslí si, že má dobré argumenty proti Bohu. No ak uverí v Boha a ide k Bohu, spozná seba v úplnej nahote a zmĺkne. Pretože spolu s Bohom uvidí vo svojom vnútri plno nečistoty tak, ako je napísané v Biblii: **„Lebo z vnútra, z ľudského srdca vychádzajú zlé myšlienky, cudzoložstvá, vraždy, krádeže, lakomstvá, nešľachetnosti, lešť, nehanebnosť, zlé oko, rúhanie, pýcha, bláznovstvo. Všetky tieto zlé veci vychádzajú z vnútra a poškvŕňujú človeka.“**

Preto je na svete toľko bolestí a sĺz. Lebo človek je plný hriechov a žije bez Boha na svete. Hoci duša dobre vie, že Boh je, tvrdí, že Boha niet. Hoci vie, že podľa Božieho práva je hodná smrti, odmieta žiť podľa Boha a preto robí to, čo sa nepatrí. Viac ako Boha miluje rozkoš. Viac ako spravodlivosť, nepravosť. Viac ako dobro, zlo. No nielenže to robí, ale to aj odporúča iným. A pritom vyzývavo hovorí, ak by bol Boh, nebolo by toľko zla na svete.

No Písmo aj na tú otázku o príčine zla na svete odpovedá: **„Lebo niet spravodlivého človeka na zemi, ktorý by robil dobré a nehrešil.“** Kazateľ 7,20. **„Pretože sa ihneď nevykonáva súdny výrok za zlý skutok, preto je srdce synov človeka v nich robiť zlé.“** Kazateľ 8,11.

A či Boh o tomto nevedel skôr ako stvoril človeka?

Božie srdce

Boh vedel o svete všetko skôr ako ho stvoril. Nechal svet ísť svojou cestou, aby svet poznal Božie srdce, že Boh môže milovať tak, ako svet nie. Boh miluje svet, ktorý Ho zavrhol. A touto láskou premáha

nenávisť a nepriateľstvo sveta voči sebe a priťahuje k Sebe. A touto láskou plní srdcia, ktoré sa k Nemu obrátia, takže potom už zavrhnú zlo a robia dobro, odmietajú hrešiť a radšej trpia, ako by ublížili. Takto Boh vyriešil otázku zla na svete.

Pretože Boh miloval svet, tak svet za jeho hriechy ihneď nezahladil, ale sám seba vydal v smrť za hriechy celého sveta. Boh je láska, ktorý sa takto zmilováva nad každým hriešnikom.

„Boh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás“ (R 5,8).

Láska a súd zjavené na kríži

Taká láska k hriešnikom je v Božom srdci. Taký súd hriechov sveta je v Božom srdci.

Oboje Boh zjavil na Pánovi Ježišovi. Lásku i súd. Pretože Boh je Svetlo a Boh je Láska. Ukrižovaný Pán Ježiš je obraz podstaty neviditeľného Boha.

Milí čitatelia, ste hriešni? Boh vás miluje. Vyznajte Mu svoje hriechy a odpustí vám, ich. Uveríte v Pána Ježiša a budete očistení Bohom od svojich vín preliatou krvou Pána Ježiša Krista. On zomrel za naše hriechy, aby očistil naše srdcia od hriechov a vošiel do nich. Aby prebýval v každom, kto uverí v Neho. Takto si Boh z hriešneho srdca urobil svoj svätý chrám.

Boh v srdci hriešnika

S krvou Pána Ježiša očisteného ľudského srdca vychádzajú Božie myšlienky, slová a skutky. Myšlienky, slová a skutky Božej lásky a Boží súd voči hriechu.

Srdce, v ktorom je Pán Ježiš, preto môže milovať aj tých, ktorí ho nenávidia a modliť sa za tých, ktorí mu ubližujú. Premáhajú zlo dobrom, nečistotu svätosťou, neviazanosť zdržanlivosťou, neznašanosť znašanosťou, krivdy odpúšťaním, nadávky mlčaním, osočovanie

tichosťou, pýchu pokorou, nepriateľstvo modlitbou a nenávisť láskou. Takto Boh premáha svet. Boh prebývajúcí skrze vieru v srdci človeka. Podľa toho veriaci vedia, že veria v Boha.

Milí čitatelia, veríte v Boha?

Zotrvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve - viera pôsobiaca skrze lásku

Úvahy o učení Pána Ježiša a Jeho apoštolov a prejavoch Božieho života v kresťanovi a prostredníctvom kresťana v rodine, miestnom zbore a medzi ľuďmi.

Daniel Mojžiš

PEVNÝ ZÁKLAD ŽIVOTA

Z pozorovania života vieme, že sú rôzne základy domov. Bežný človek sa nad tým väčšinou zamyslí až vtedy, keď príde nejaká skúška, napríklad privalové dažde či povodne. Domy s dobrými základmi zvyčajne obstoja, domy narýchlo postavené bez dobrých základov majú problémy.

Túto životnú múdrosť spomenul aj Pán Ježiš v príbehu o dvoch domoch. Keď prišla povodeň a oborila sa rieka na prvý dom, nemohla ním pohnúť, pretože bol dobre založený na skale. Na druhej strane dom postavený na zemi bez základu či postavený na piesku sa zrútil a jeho pád bol veľký.

Tieto obrazy nás vedú k zamysleniu, na čom stoja naše životy. Položili sme si už niekedy otázku, na akom základe je postavený náš život? Mnohí ľudia túto otázku nechcú riešiť a vravia, že nevidia potrebu pre takého úvahy. Podobne, ako mnohí neriešia základy, na ktorých sú postavené ich domy.

Táto otázka prichádza väčšinou až vtedy, keď príde problém, skúška, povodeň. V prípade postavených budov je to už spravidla neskoro. V prípade života je to neraz tak, že problém dáva do života

človeka dobrý Boh, aby mu na jeho základe poskytol čas na zamyslenie. Väčšinou je to choroba, nejaké nešťastie či príležitosť ísť do domu smútku, o čom múdry kráľ Šalamún napísal: „**Lepšie je ísť do domu smútku, ako ísť do domu hodovania a pitia, pretože tamto je koniec každého človeka a živý si to berie k svojmu srdcu**“ (Kaz 7,2). Skúsme brať tragické situácie ako Božiu reč ku nám a brať si ich takto k srdcu. Volá Svoje stvorenie, aby sa obrátilo v pokání k Nemu, volá k viere.

Milý čitateľ, ak čítaš tento článok a Pán Boh k tebe hovorí, buď rád, že ňa nemusel priviesť do domu smútku. Nemusíš práve teraz oplakávať stratu svojho blízkeho, aby si sa tam začal zamýšľať nad svojím životom a nad tým, na akom základe stojí. Ak raz budeš sláť na Božom súde a nebudeš sa môcť postaviť na Skalu vekov, Pána Ježiša, bude už neskoro zamýšľať sa nad svojou budúcnosťou. Preto je výsadou, ak vnímaš, že Pán Boh hovorí k tebe ešte v čase, kým môžeš niečo zmeniť.

Pevným základom života, Skalou, ktorá sa nikdy nepohne, je pre skutočných veriacich Pán Ježiš. Biblia o Ňom hovorí ako o Skale vekov. V Biblii sú aspoň dve zasľúbenia pre toho, kto postavil svoj život na tejto Skale, teda verí v Neho. Nikdy nebude zahanbený a nebude náhliť.

A v konečnom dôsledku, keď Boh bude Sudcom, môže sa ukryť v rozsadline tejto Skaly. V Ňom je bezpečnosť a pokoj duše, odpustenie, radosť a pokoj.

Božie deti môžu vyznávať práve v ťažkých životných situáciách, že **„kto verí v neho, nebude zahanbený“** (R 10,11b), **„Hľa, kladiem na Sione uholný kameň vyvolený, drahocenný, a ten, kto verí naň, nebude zahanbený“** (1P 2,6b).

Je zaujímavé sledovať osoby v Biblii, ako sa vyrovnávali s problémami, do ktorých sa dostali. Keď Jobovi zomreli všetky deti a prišiel o svoj majetok, jeho slová: **„Hospodin dal, Hospodin vzal. Nech je požehnané meno Hospodinovo“** (Jb 1, 21b) hovoria o tom, že v Bohu mal dostatočnú oporu pre svoj život. To, že mal pevný základ života sa ukázalo v čase veľkej búrky, životnej povodne na rozdiel od jeho ženy, ktorá túto oporu v Bohu nenachádzala.

Dávid túto oporu tiež mal, a preto neraz hovoril o Bohu ako o Skale. V ťažkých búrkach života, ktorých bolo veľa, sa mohol k Nemu obrátiť. Povzbudzujúcim čítaním sú mnohé jeho modlitby, v ktorých sa opiera o Skalu, napríklad: **„Hospodin je mojou skalou a mojím hradom, mojím vysloboditeľom, mojím silným Bohom, mojím bralom, ku ktorému sa utiekam, mojím štítom a rohom môjho spasenia, mojou vysokou pevnosťou“** (Ž 18, 3), či **„lebo ma ukryje vo svojom stánku v zlý deň; skryje ma v skrýši svojho stánu; vyzdvihne ma na skalú“** (Ž 27,5).

Žiaľ, Biblia hovorí aj o tých, ktorí takúto Skalu nemali. Napríklad Judáš chodil tri roky s Pánom Ježišom, a napriek tomu ho zradil. Keď si uvedomil, že zhrešil zradiac nevinnú krv, nemal základ, na ktorý by sa mohol postaviť, nebol schopný hľadať skutočné pokánenie a odpustenie, ktoré môže dať len Boh. Preto sa obesil. Som svedkom toho, že niektorí ľudia namiesto viery v Pána Ježiša a pokánia volia jemu podobnú cestu, na ich vlastnú škodu. Tým vyznávajú svoju neveru v Skalu vekov,

ktorá môže, vie a chce každého, kto urobí pokánenie zo svojich hriechov a uverí v Neho, zachrániť nielen pre krátku chvíľu, ale naveky.

Ak už v Pána Ježiša veríme, nenáhlime sa a nerobme impulzívne rozhodnutia, ale verme Bohu, ktorý už v Starom zákone povedal: **„Hľa, zakladám na Sione kameň, skúsený kameň, uholný, drahý, základ, pevne založený; kto verí naň, nebude náhliť“** (Iz 28,16).

Buďme stále Bohu vďační za Pána Ježiša, Skalu vekov, vyvolený a drahocenný Kameň, verme Ňu a modlime sa za tých, ktorým sa ešte nestal pevným základom života.

Miroslav Vyhnánek

VIERA V BOHA A PÁNA JEŽIŠA KRISTA

Milí čitatelia, sú mŕtvi bohovia a živý Boh. Rozdiel medzi bohmi a Bohom je v bytí a činnosti. Boh je jediný, živý a pracuje a bohovia sú mnohí, mŕtvi a nečinní.

Boh má život a bohovia nie. Boh je život a bohovia smrť. Boh tvorí, život bohovia nie. Boh dáva život, bohovia nie. Boh udržuje život, bohovia nie. Boh končí život, bohovia nie. Boh preto, že existuje, vidí, počuje, pracuje, a bohovia, ktorí nie sú Boh, nevidia, nepočujú a nepracujú.

Boh menuje sám seba, bohom dávajú mená ľudia.

Boh hovorí o sebe v Biblii. Ľudia o svojich bohoch vo svojich spisoch.

V Biblii nachádzame mená Božie, ktorými sa nám predstavuje náš Boh, aby sme Ho poznali ako Pána, svojho Boha, obrátili srdcia k Nemu a vierou poctili ako pravdivého Stvoriteľa a Spasiteľa.

Náš Boh je jediný

„Ja som Hospodin, a niet viacej nikoho; nie je Boha okrem mňa.“ (Iz 45,5)

„Pamätajte na predošlé veci, dávne od veku, že ja som silný Bôh, a nie je viacej nijakého Boha, ani nieto podobného mne.“ (Iz 46,9)

Náš Boh je Živý

„Lebo pozdvihujem svoju ruku k nebesiam a hovorím: Ako že ja žijem na veky!“ (5M 32,40) „Ale Hospodin je Bôh pravdy, je živý Bôh a večný Kráľ.“ (Jr 10,10)

Náš Boh je Stvoriteľ sveta

„Lebo takto hovorí Hospodin, Stvoriteľ nebies, a on je Bôh, tvorca zeme a jej učiteľ; on ju postavil tak, aby stála; nestvoril jej prázdnej; utvoril ju nato, aby sa bývalo na nej. Ja Hospodin, a niet viacej.“ (Iz 45,18)

Náš Boh je Spasiteľ sveta

„Ja, ja som Hospodin, a niet spasiteľa okrem mňa.“ (Iz 43,11) „Oznámte a dajte sem, áno nech sa poradia spolu a povedia kto to ohlasoval od pradávna, oznamoval to od dávna? Či azda nie ja Hospodin? Lebo niet viacej nijakého Boha okrem mňa, niet silného Boha spravodlivého a spasiteľa okrem mňa.“ (Iz 45,21)

Náš Boh je i Sudcom sveta

„Ale Hospodin Zástupcov je spravodlivý sudca, ktorý skúša ľadviny i srdce.“ (Jr 11,20) „Bôh je spravodlivý sudca a silný Bôh sa hnevá na bezbožného každý deň.“ (Ž 7,12)

Prvé rozhodnutie

Všetci sa musíme rozhodnúť, či budeme uctievať Boha alebo bohov. Jediného, skutočného, živého Boha alebo jedného z mnohých, neskutočných a mŕtvych bohov.

Čie meno budeme vzývať? Meno nášho Stvoriteľa Boha, alebo mená stvorených anjelov, ľudí, zvierat a vecí?

A komu dáme vďaku za život? Nášmu Bohu Stvoriteľovi, Pánovi Ježišovi, alebo veľkému tresku či osudu?

Komu dáme božskú úctu úplnou dôverou? Vierou Bohu alebo v pochybovaní o Bohu, satanovi?

Komu sa pokloníme v srdci a vzdáme vďaku za spasenie duší od hriechov? Nášmu Bohu Spasiteľovi v mene Ježiš alebo v iných menách vzdáme vďaku démonom?

(Sk 14,15) **„a vraveli: Mužovia, čo to robíte? Aj my sme ľudia, ktorí trpíme podobné neresti ako vy, ktorí vám zvestujeme evanjelium, aby ste sa obrátili od týchto márností k živému Bohu, ktorý učinil nebo i zem i more i všetko, čo je v nich.“**

Boh volá všetkých k sebe

(Iz 45,22) **„Obráťte zreteľ ku mne, aby ste boli spasení, všetky končiny zeme, lebo ja som silný Bôh, a niet viacej nikoho.“**

Boh volá k viere v Pána Ježiša

(J 6,28-29) **„Pracujte nie o pokrm, ktorý hynie, ale o pokrm, ktorý zostáva do večného života, ktorý vám dá Syn človeka, lebo toho spečatil Otec, Boh. Vtedy mu povedali: Čo máme robiť, aby sme konali skutky Božie? Ježiš im odpovedal a riekol: To je ten skutok Boží, aby ste verili v toho, ktorého on poslal.“ (Sk 26,20) „Ale tým v Damašku najprv i Jeruzalemu ako aj celej zemi Judskej i pohanom som zvestoval, aby činili pokánie a obrátili sa k Bohu a činili skutky, hodné pokánia.“**

Milí čitatelia, obráťte srdcia k Bohu. Ukončíte život bez viery. Prijmite Božie slovo. Uverte Bohu. Upnite celú dôveru k Pánovi Ježišovi. Nedúfajte v iné meno. Niet iného Boha, niet iné meno, v ktorom je spása od hriechov.

Nedeľte svoju nádej medzi viaceré mená. Nech vám zostane len Pán Ježiš Kristus

Bohom Spasiteľom. Vtedy budete Bohu ľúbi, pretože nebudete mať iných bohov pred Bohom, ani rovných Bohu.

Nech vám zostane Boh sám nádejou života aj Spasiteľom vašich duší od hriechov. Krv Pána Ježiša jediný činidlom k očisteniu vášho svedomia a vzkriesenie Pána Ježiša jedinou nádejou večného života.

Nezavrďte svoje srdce proti Bohu. Ponížte sa dnes a vzdajte Bohu božskú česť tým, že prijmete a vyznáte Pána Ježiša za svojho Spasiteľa a Pána.

Neverte ani svojmu srdcu, ani väčšine okolo seba. Verte Božiemu Slovu.

Nevera Bohu a nevera v Pána Ježiša to je ten hriech, pre ktorý zahyniete.

Viera v Pána Ježiša, to je ten skutok srdca, ktorým sa zvelebuje Boh, a pre ktorý Boh odpúšťa hriechy a prijíma do svojej slávy.

(R 4,3) „*Lebo ved' čo hovorí Písmo? A Abrahám uveril Bohu a bolo mu to počítané za spravodlivosť.*“

(R 4,23-25) „*A nie je to napísané iba pre neho, že sa mu počítalo, ale aj pre nás, ktorým sa má počítať, nám veriacim na toho, ktorý vzkriesil Ježiša, nášho Pána, z mŕtvych, ktorý bol vydaný pre naše hriechy a vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie.*“

(J 3,30-36) „*Ten, ktorý prichádza zhora, je nad všetkých... ten, ktorý prichádza z neba je nad všetkých, a čo videl a počul, to svedčí, ale nikto neprijíma jeho svedectvo. Kto prijal jeho svedectvo, ten spečatil, že je Boh pravdivý. Lebo ten, ktorého poslal Boh, hovorí slová Božie... Kto verí v Syna, má večný život; ale kto nie je vo viere poslušný Synovi, neuzrie života, ale hnev Boží spočíva na ňom.*“

**Bez obrátenia srdca od nevery
Božím slovám a bez viery
srdca Božiemu slovu nie je
možné spasenie.**

(Sk 28,27) „*Lebo stučnelo srdce tohto ľudu, a ušami ťažko počuli a svoje oči zažmurili, aby snád' nejakou očami nevideli, ušami nepočuli, srdcom neporozumeli a neobrátili sa, a uzdravil by som ich.*“

(Žd 3,7) „*Preto ako hovorí Svätý Duch: Dnes, keby ste počuli jeho hlas, nezatvdzujte svojich srdc.*“

F. Kiss

Krešťan, ročník I., máj 1948, č. 5

PRVÍ JEŽIŠOVI SVEDKOVIA (L 2,8-20)

Pán Ježiš sa narodil vo veľmi chudobných, jednoduchých pomeroch a predsa Jeho narodenie oznamovali nebeské zástupy, čo sa nestalo žiadnemu inému dieťaťu, a to ani z kráľovských rodín. I keď Mu ľudia neposkytli priliehavý príbytok pre Jeho narodenie, tým väčšej pocty sa Mu dostalo z neba. Tento Ježišov pomer k ľuďom a k Bohu sa dodnes nezmenil. O Jeruzaleme, hlavnom meste náboženského života čítame, že sa zarmútil spolu s kráľom nad zvesťou o narodenom Mesiasovi. Veľmi poučné je aj to, že Boží posli nešli s touto veľkou zvesťou do Jeruzalema, ale na neznáme odľahlé polia, k jednoduchým pastierom bez mena. Týchto Boh pokladal za najhodnejších, lebo to boli ľudia s čistým srdcom a poslušným duchom. Takto sa neznámi pastieri stali prvými Ježišovými svedkami a môžeme povedať aj prvými kazateľmi radostnej zvesti o Ježišovi.

Povšimnime si pozvanie a účinkovanie týchto jednoduchých kazateľov. Pozvanie do služby sa im dostáva priamo od Boha. Toto je aj dnes prepotrebnou skutočnosťou pre každého Božieho verného svedka. Túto Božiu výzvu nie je možné nahradiť nijakým ľudským poverením. Tú Boh posielal skrze svojho Ducha. Ako vtedy, tak aj dnes Boh odkazuje: „*Zvestujem vám veľkú radosť, narodil sa vám Spa-*

sitel', a toto vám bude znamením.“ Takého Božieho odkazu sa ľudia väčšinou zľaknú, ako to vidíme pri Izaiášovi, Pavlovi, Jánovi a iných. Všetkým musel Boh prehovoríť, aby sa nebáli. Po takom povzbudení sa vydajú títo ľudia na oznámenú cestu, ako spomenutí pastieri. Ľudia navyknutí na jasle a maštale sú prvými návštevníkmi novonarodeného Ježiša Krista.

Druhým tajomstvom ich služby je to, že si viac vážili Božiu výzvu ako svoje stádo, lebo čítame, že odišli až do Betlehema, aby videli skutočnosť, ktorú im Pán oznámil. Aj v tomto nám slúžia za príklad, že za svoju službu nedostali nijakú hmotnú výhodu. A čo viac, oni pre ňu opustili aj svoje majetky. Kto im chránil stádo v tom čase, keď boli v Betleheme? Sám Boh! Nevieme akú dlhú cestu vykonali, vieme však, že dosiahli svoj cieľ – uvideli Ježiša. Aj v tomto nám môžu byť príkladom, že sa po Božej výzve hneď vydali na cestu a neustali, dokiaľ nenašli Ježiša. Verili Božiemu odkazu a uvideli to, čo im bolo povedané. Taký je Boží poriadok – uveriť, vydať sa hneď na cestu a vidieť. Tí, čo chcú tento poriadok prevrátiť a veriť Bohu len podľa videnia, nikdy nedosiahnu cieľ. Táto cesta pastierov len potvrdzuje pravdivosť apoštolských slov: **„Viera je pre-svedčením o veciach, ktoré sa nevidia...“** (Žd 11,1).

Ďalej čítame, že pastieri až po návšteve u Pána Ježiša rozhlasovali čo videli a čo im bolo povedané o tomto dieťatku. Ich svedectvo nespočívalo len na viere, ale aj na skúsenosti. Predmetom ich svedectva bol len Ježiš, len to, čo bolo o ňom prehlásené. Týmto nám ukazujú ako má správne vyzerat' svedectvo. Ak na toto nedbajú a vo svojom svedectve majú iné veci, môžu si byť istí, že nedosiahnu cieľ, ktorý dosiahli pastieri. Títo prví svedkovia nemali žiadny výcvik pred svojim prvým vystúpením. Ich reč vyvierala z osobnej skúsenosti, ktorá sa nedá ničím nahradiť. Aj dnes, len také svedectvo má žiadúci účinok, ktoré spočíva na tomto zák-

lade. Aj o Márii čítame, že všetky tieto veci ukladala vo svojom srdci a uvažovala o nich. Aj dnes sa len pravé hlásanie slova dostane do srdca poslucháčov. Nevyhnutnou podmienkou úspešného hlásania Božieho slova je, aby bolo hlásané z vlastnej skúsenosti. Na poslucháčoch je, či im to slovo bude vôňou k životu alebo vôňou k smrti (2K 2,10).

Ešte jednu zaujímavú vec čítame o týchto pastieroch: **„A pastieri sa navrátili oslavujúc a chváliac Boha za všetko čo počuli a videli, tak ako im to bolo hovorené“** (v. 20). Od toho času im svedčenie bolo prirodzené tak, ako je to prirodzené každému Božiemu dieťaťu. Všetci zakúšajú to, čo tí pastieri, osobné skúsenosti s Pánom porovnávajú s tým, čo o ňom počuli. Stále sa z toho radujú a Pána za to chvália. Nemôžu mlčať o tom, čo počuli a videli. Od apoštolských čias až dodnes chce svet umlčať toto svedectvo, ale verní svedkovia Pánovi hovoria stále: **„Lebo my nemôžeme nehovoriť o tom, čo sme videli a počuli“** (Sk 4,20).

Títo jednoduchí pastieri nás aj dnes učia ako máme vierou poslúchať. Osobne poznávať Pána a vydávať o ňom správne svedectvo. Aj dnes je pokušenie, že namiesto jednoduchého svedectva ľudia rečia, čím však nikdy nedosiahnu to, aby si to ľudia vzali k srdcu a zachovali ho. Duchovný život môže vzísť len z duchovného svedectva, ktoré je podľa Boha. Pravé svedectvo nie je možné nahradiť nijakou organizáciou alebo okázalými úkonmi. Preto sa vráťme k príkladu týchto prvých svedkov Pána Ježiša a dočkáme sa podobného výsledku.

Krešťan, ročník I., február 1948, č. 2

PRERUŠENÝ PLES (Upravené)

Vlna zlatej horúčky v Severnej Amerike v Kalifornii prilákala prisťahovalcov z celej Ameriky. Medzi nimi aj dvoch bratov. Boli

mladí a neodolali túžbe po dobrodružstve. Ale tvrdá práca a ťažké podmienky si vyžiadali život staršieho z nich, no i obrat v živote a spásu duše mladšieho.

Vrátil sa do rodného mestečka zmenený. V čase návratu sa tam práve robili prípravy na spoločný ples. Kedysi sa ani jedna zábava nezaobišla bez neho. Keď sa rozkrliklo, že sa vrátil, tešili sa a pozvali ho. On prisľúbil. Keď sa mladí chystali k tancu, požiadal, aby počkali. Všetko stíchlo. Vtedy im povedal o smrti svojho brata a svojom spasení, aj o tom, ako Pán Boh zmenil jeho život. Že každú prácu začína modlitbou, aby na nej spočinulo Božie požehnanie. Potom si kľakol a modlil sa aj za spásu svojich rodákov.

Hľadeli na neho s nemým úžasom. A v ten večer sa netancovalo. Celá spoločnosť sa rozišla. Jedni v hneve, druhí radi a tretí s výčitkami na neschopnosť usporiadateľov.

Ale toto jednoduché svedectvo o Bohu postupne doviedlo k pokániu a viere v svojho Spasiteľa Pána Ježiša šesťnásť ľudí. Svätý Duch prebudil ich svedomie a pritiahol ich obvinené srdcia ku Kristovi, jedinému Spasiteľovi hriešnikov. Jeden z nich neskôr spomínal na túto udalosť a vyznával: „*Vďaka Bohu, ja som jeden z tých šesťnásťich.*“

Také požehnanie niekedy Boh zošle na jednoduché ale úprimné svedectvo o Ňom, ktoré je povedané v pravý čas. Využime aj my príležitosť k svedectvu o svojom spasení. Nech môže Pán vzbudiť skrze svoje slovo vieru v Neho a zachrániť dušu hriešnika.

František Jan Křesina

Krešťan, ročník III., jún 1950, č. 6

CHOĎTE DO CELÉHO SVETA

„A Ježiš prístupiac hovoril s nimi a povedal: Daná mi je každá moc na nebi aj

na zemi. A tak id'te, čiňte mi učeníkmi všetky národy krstiac ich vo meno Otca i Syna i Svätého Ducha učiac ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta.“ (Mt 28,18-20)

Boh dával zvestovať Svoje evanjelium a mal Svojich svedkov a misionárov vo všetkých častiach sveta skôr, než sa vytvorili nejaké misijné spoločnosti. Boh ich nepotreboval. Zavanul Svojím Duchom a na Jeho pokyn odchádzali jednotlivci do vzdialených krajín s Jeho posolstvom o vykúpení v Kristu Ježišovi.

Augsburská evanjelická cirkev v 16. storočí nechcela vyslať baróna von Velze ako misionára do holandskej Guinei. Tento Boží človek však vedel, že ho tam posielala Boh. Rozišiel sa s vedením tejto cirkvi a išiel na Guineu na vlastné náklady. Riadil sa Pánovým príkazom: „**...id'te, čiňte mi učeníkmi všetky národy...**“

V roku 1706 prišiel do Indie Bartolomej Zulenburg a pracoval tam v evanjelii až do svojej smrti roku 1719. C. F. S. Schwarz prišiel za ním a pracoval tam pre Pána 43 rokov. V roku 1721 opustil Jan Egede Dánsko a plavil sa do Grónska, kde po celej 15 ročnej práci a snahe v evanjelii z nich nevidel ani najmenší výsledok. Opustil Grónsko so slzami, povzdychom a slovami: „**Nadarmo som sa namáhal, daromne a márne som trávil svoju silu. No, isteže je môj súd u Hospodina a moja práca u môjho Boha**“ (Iz 49,4).

V roku 1727 zavanul Boh Svojím Duchom medzi veriacimi Jednoty bratskej v Drážďanoch zhromaždených na konferencii ku téme: Hotový k obojemu, k obeťovaniu seba, či k práci, znázornenej volom stojacim medzi oltárom a pluhom. Vtedy sa tak rýchlo necestovalo ako dnes a zásoby potrebné pre misionárov sa nedopravovali tak rýchlo ako dnes, ani misijné fondy neboli, z ktorých by sa mohli telegraficky poukazovať potrebné čiastky ako dnes. Napriek tomu nič nemohlo odradiť týchto vzácnych pionierov od cesty

do vzdialených zemí, kam mali niesť evanjelium podľa Pánovho príkazu. Boží Duch tak roznieť ich túžbu po spasení duší, že ich Boh viedol často na tie najtvrdšie polia.

Jan Back odcestoval k požeňanému dielu do Grónska v roku 1738. Dober a Nitschman boli ochotní predať sa za otrokov, len aby sa dostali k ľuďom na ostrov Sv. Tomáša. V roku 1754 nachádzame niektorých z týchto vzácnych priekopníkov na Jamajke. Schmidt išiel ku Hotentótom do Južnej Afriky. Pagell a jeho manželka pracovali spoločne pri „*obliehaní*“ Tibetu, pri úsilí dostať sa do tejto neprístupnej krajiny. Tam i zomreli. Iní pracovali a zomreli ako neznámi na niekoľkých ostrovoch v Indickom oceáne.

Nie je poslušnosť týchto nasledovníkov Pánových ostrou výčitkou pre nás? Nezmocňuje sa nás v práci pre Pána často nevera? Privádzame blížnych ku krížu nášho Pána Jeiša Krista? Nehovoríme ako za čias proroka Haggea, že „*teraz nie je čas stavať dom pre Hospodina*“ (Hg 1,2)? Dokážeme stáť pevne proti všetkým Sanbalatom, Tobiášom a i Noadiám, ktorí by nás chceli odvrátiť od Pánovho diela (Neh 6)?

V roku 1945 písal jeden starší a milý brat: „*Zo všetkého, čo sa koná pre Pána sa radujem, a aby On požehnal každé dielo a oslávil sám seba v ňom. Ale kde sú pionieri, ktorých je potrebné k rozširovaniu evanjelia všade tam, i v našej zemi, kde doposiaľ nebol zvestovaný Kristus? A nemáme ani jedného brata vyslaného po tejto vojne, mladého, osvedčeného, zdravého a s dobrou povestou, ktorý by bol hotový slúžiť a strádať! Kde sú pionieri?*“

To bol dopis z roku 1945. Aj keď sa dnes jeho myšlienka, s ktorou sa stotožňujú aj iní bratia a sestry, nedá dosť dobre a bez ťažkostí uskutočniť, napriek tomu možno prosiť Pána, aby vystrojil mnohých bratov, ktorí by Mu, ako pionieri, i popri svojom zamestnaní, mohli slúžiť evanjelizačne a pastiersky. Je mnoho

roztrúsených bratov a sestier v mestečkách a dedinách, ktorí postrádajú zhromaždenie. Kto sa dá vystrojiť ku zakladajúcej práci – k začiatkom? Kde sú horlivé a pevné duše, nádoby Svätého Ducha, vystrojené pre tvrdé začiatky každého malého zhromaždenia kdekoľvek?

Nemali by sme popri zamestnaní klást svoje telá na oltár „*v živú obeť svätú a ľúbu Bohu, rozumnú to našu svätoslužbu?*“ (R 12,1). Nemáme sa denne modliť: Pane, tu som, vystroj a pošli aj mňa? Nebojme sa neporozumenia a bolesti v službe pre Pána! Len nech On prostredníctvom nášho svedectva vytrhne duše zo zahynutia a vytvorí z nich zborčeky podľa Svojho srdca! V onen deň u Pána uvidíme, že naša práca nebola daromná.

Miroslav Vyhnánek

PÁN JEŽIŠ JE BOH ROVNÝ BOHU

Úvodné slová evanjelia Jána nás vracajú k počiatku sveta:

Prvé, čo nás učí Ján je, kto je Slovo.

„*Na počiatku bolo Slovo...*“ (J 1,1).

Ale toto Slovo nie je ani hovoreným, ani písaným slovom. Ján opisuje Boha, ktorý sa volá Slovo. Toto poznanie Boha nemožno uchopiť ani rozumom, ani predstavivosťou, iba vierou napísanému Božiemu Slovu v Biblii. Ján píše o Bohu podľa Písma. Biblia je jediný hodnoverný písomný zdroj poznania Boha, ktorý bol prv ako svet. Pre toto poznanie Boha nás Ján úvodnými slovami vedie na počiatok sveta. Boh bol prv než svet. Biblia začína takto: „*Na počiatku stvoril Boh nebesia a zem*“ (1M 1,1). Zamyslime sa a uvažujme o Bohu podľa tohto výroku Písma. Čo nám týmto slovom hovorí o Bohu? Najprv to, že Boh je večný. Boh nemá počiatok a koniec ako svet.

Druhé, čo nás Ján učí je, kde bol Boh Slovo prv než bol svet.

„...a to Slovo bol u Boha a to Slovo bol Boh. Ten bol na počiatku u Boha“ (J 1,1-2).

Toto poznanie – kto bol a kde bol Boh Slovo – je nesmierne dôležité, pretože Ján píše svoje evanjelium nato, ako to v závere píše, aby sme VERILI **„...že Ježiš je Kristus, Syn Boží, a aby ste veriac mali život v jeho mene“ (J 20,31).**

Pretože Ten je to Slovo, ktorý bol u Boha a ktorý je Boh.

„A to Slovo sa stal telom a stánil medzi nami a hľadeli sme na jeho slávu ako jednorodného od Otca, plný milosti a pravdy“ (J 1,14).

Pre našu vieru v Neho je dôležité poznanie kým bol a kde bol prv, než sa stal Človekom. Len ten, kto verí v Neho ako Boha, ktorý bol prv než svet, môže uveriť v Neho, ako Boha svojho Spasiteľa od hriechov. Ako Bohu Slovu, Stvoriteľovi sveta mu patrí večná božská česť, vďaka a sláva od všetkých stvorených bytostí kvôli Jeho večnej moci a božstvu. Ako jednorodnému Synovi Mu patrí večná sláva a vďaka od všetkých hriešnikov ako Bohu Spasiteľovi sveta za prejavenú milosť a spásanosnú pravdu v evanjeliu, ktoré oznámil nám hriešnikom vo svojej smrti za naše hriechy a vo vstaní z mŕtvych pre ospravedlnenie nespravodlivých pred Bohom.

Preto začína Ján evanjelium pohľadom na Pána Ježiša prv ako bol svet, aby sme verili Bohu, že Pán Ježiš, ten ukrižovaný, je Syn Boží, Ten Boh Slovo, ktorý bol prv ako svet a ktorého Boh poslal na svet, ako Spasiteľa sveta.

A preto tak zdôrazňuje, božstvo Pána Ježiša ako Slovo, ktorým povstal svet: **„Všetko povstalo skrze neho, a bez neho nepovstalo ani jedno z toho, čo povstalo“ (J 1,3).**

V slovese povstať, vzhľadom na stvorený svet, vnímame dve božské charakteristiky v Božom diele:

1. **Večnú moc.**
2. **Tvorivú múdrosť.**

Pavol apoštol píše priamo, že Boh stvoril všetko skrze Pána Ježiša (Ef 3,10).

Žalmista vidí Pána Ježiša rovnako. Stáročia predtým, než zostúpil na svet, zvelebuje Pána Ježiša ako Boha Stvoriteľa: **„A ty si, Pane, v počiatkoch založil zem, a dielom tvojich rúk sú nebesia. Ony zahynú. Ale ty vždy trváš, a všetky zostanú ako rúcho, a zvinieš ich ako plášť, ako rúcho, a budú zmenené. Ale ty si ten istý, a tvojím rokom nebude konca“ (Ž 102,26-28).**

Apoštol Pavol zvelebuje večného Boha v Pánovi Ježišovi, keď napísal o Ňom: **„Ježiš Kristus ten istý včera i dnes i na veky!“ (Žd 13,7).**

Alebo: **„Lebo naše občianstvo je v nebesiach, odkiaľ i Spasiteľa očakávame, Pána Ježiša Krista, ktorý premení telo nášho poníženia, aby bolo súpodobným telu jeho slávy podľa pôsobenia, ktorým si aj môže podriadiť všetky veci“ (F 3,20-21). „...ktorých sú otcovia a tí, z ktorých pošiel Kristus (Syn Boží, Pomazaný), podľa tela, ktorý je nado všetkým, Boh, požehnaný na veky. Ameň.“ (R 9,5).**

A apoštol Ján podobne zvelebuje Pána Ježiša ako pravdivého, požehnaného Boha: **„A vieme, že Syn Boží prišiel a dal nám myseľ, aby sme znali toho pravdivého a sme v tom pravdivom, v Jeho Synovi, Ježišu Kristovi. To jen pravdivý Boh a večný život“ (1J 5,20).**

To v sebe obnáša sloveso povstať. Vznik diela v Bohu realizovaného mocou a múdrosťou Boha Slova. **„lebo v ňom je stvorené všetko, všetko, čo je v nebesiach i čo je na zemi, viditeľné i neviditeľné, buď tróny, buď panstvá, buď kniežatstvá, buď vrchnosti, to všetko je stvorené skrze neho a cieľom neho“**

a on je predô všetkým, a všetko v ňom povstalo a stojí...“ (Kol 1,16-17).

A za to je hodný božskej cti a slávy a vďaka od svojho stvorenia.

Ján Siracký

Krešťan, ročník II., júl 1949 č. 7

CHLIEB Z NEBA

(2M 16. kapitola)

V predôšlej kapitole čítame: „**Vtedy spieval Mojžiš i synovia Izraelovi, Hospodini túto pieseň**“ (2M 15,1). Bol to veľmi krásny a priliehavý začiatok. Škoda, že to netrvalo dlho, lebo hneď v nasledujúcej kapitole čítame: „**A reptali celá obec synov Izraelových proti Mojžišovi a proti Áronovi na púšti**“ (2M 16,2). Musíme si priznať, že časom aj my konáme to isté. To, čo sa im prihodilo, slúži nám na výstrahu, aby sme neboli žiadostiví zlého, ako oni. Istý brat povedal: „*Boh potreboval púšť, i človek potreboval púšť. Človek aby sa prejavilo čo je v ňom, jeho hriešnosť, povrchnosť a nevera. Boh, aby zjavil svoju lásku, milosť, trpezlivosť a zhovievavosť.*“

Izrael reptal, že nemal chlieb. Neskôr reptali, že nemali vodu. To sú dve hlavné veci, o ktoré sa starajú ľudia, „**Čo budeme jesť a čo budeme piť?**“ (Mt 6,31-32). Po prechode cez Červené more, Izrael plesal nad Božím vyslobodením a radostne pochodoval „**...do zeme úrodných polí, aby jedli jej ovocie a jej dobré veci**“ (Jr 2,7). No cesta viedla cez hroznú púšť, o ktorej Boh povedal: „**...ktorý vás viedol po púšti, po zemi puste a plnej jám, po zemi vypráhlosti a tône smrti, po zemi, cez ktorú nikto nechodí a v ktorej nebýva človek**“ (Jr 2,6). Z ľudského pohľadu, ísť takou cestou znamenalo istú smrť. Oni ale išli vo viere. Škoda, že len krátky čas. Boh ich ale napriek tomu znášal, ako znáša i nás až po dnes. V Egypte ich zachoval

od smrti skrze baránka, na púšti skrze mannu, chlieb z neba. To bolo pre nich niečo nové. Niečo, o čom prv ani len nepočuli. Preto sa tomu veľmi čudovali. Také sú Božie divy. Ľudský rozum ich nemôže pochopiť alebo vysvetliť.

Táto manna bola predobrazom Pána Ježiša, ako to On sám povedal: „**Ja som ten živý chlieb ktorý zostúpil z neba**“ (J 6,48-58). Ako iné obrazy, tak aj tento, nemôže cele vyjadriť Pána Ježiša. Manna len udržovala život Izraelitov, ona im ho nedala. Pán Ježiš je ale chlebom z neba, ktorý dáva život a potom ho udržuje. Tí, ktorí toto nepoznali, pohrdali Pánom, ako synom Jozefa (Lk 4,22). Zato úprimne veriaci vždy vyznávali, že je on Kristus, ten Boží Syn (J 1,49).

Ďalej čítame, že manna padala s rosou. Rosa je symbolom Svätého Ducha, skrze ktorého konal Pán všetky svoje skutky (Mt 1,18-20), a v moci ktorého konal všetky svoje skutky (Mt 12,28). Konečne skrze toho istého Ducha aj obetoval samého seba Bohu bez poškvry (Žd 9,14). Celý Jeho život bol vedený Svätým Duchom.

Táto manna ležala na povrchu púšte, aby bola prístupná každému. Nikto nemusel podnikáť za ňou ďalekú a namáhavú cestu. I najslabšiemu dieťaťu bola na dosah. Pán Ježiš býval medzi ľuďmi. Videli Ho a mohli prijať za svojho Spasiteľa. Žena sýrofeničanka so svojou dcérou, naimská žena so svojím synom, gadarský muž, posadnutý démonmi, Jairova dcéra a mnohí iní, mali k nemu voľný prístup.

Významný je i tvar manny, ktorá bola guľatá. Boh ju zoslal v takej forme a veľkosti, aby ňou mohol každý správne nakladať. To nám hovorí o poníženosti Pána Ježiša, ktorý sa stal malým a poníženým, ako to i sám povedal: „**Lebo som tichý a pokorný srdcom**“ (Mt 11,29). Ľudia hľadajú na to, čo je pred očami, ale Boh sa díva do srdca. Preto bol Pán Ježiš pokorný srdcom.

Ďalšou vlastnosťou manny bola jej chuť. Bola ako medový koláč – sladká. O Pánovi čítame, že sa nám stal vzácny (1Pt 2,7). Keď každé meno stratí svoju sladkosť, meno Pána Ježiša nám zostane vždy sladkým a žiadostivým. Veď už tu na svete, kde Ho poznáme len čiastočne, nám je vzácnejší nad desaťtisíce iných. Ako to bude raz v sláve, kde Ho uvidíme tvárou v tvár, tak aký je?

Farba manny bola biela. V tom bola symbolom čistoty Pána Ježiša, ktorý i keď prebýval medzi hriešnikmi, zostal dokonale čistý až do konca svojej pozemskej púte. On bol ako lúče slnka, ktoré zjavujú nečistotu, ale samy zostávajú nepoškvrnené. On bol svetlom, ktoré sa zjavilo sediaccim vo tme, v tóni smrti (L 1,79). On bol milý Syn Boží (Mt 3,17). O Ňom aj bezbožný sudca, ktorý Ho súdil, musel vyznať: „**Ja na ňom nenachádzam nijakej viny**“ (L 23,4.14). Ba ešte aj démon vyznal: „**Svätý Boží!**“ (L 4,34). Nebesia, zem i peklo svedčili o Jeho dokonalej čistote.

Konečne túto mannu si ľudia museli zbierať každý deň. Aj veriaci sa musia sýtiť Kristom každý deň. Na zemi aj na nebi, Kristus je a bude jediným dostatočným pokrmom svojho vyvoleného ľudu. Halelujah!

Ján Šimko

Cestou životem, február 1976

ÚRODNÁ JABLOŇ MEDZI STROMAMI LESA

„*Ako jabloň medzi lesnými stromami, tak môj milý medzi synmi*“ (PŠ 2,3).

Často si spomínam na zážitok, ktorý som mal počas cesty z jedného zhromaždenia na vidieku. Bola neskorá jeseň a pozlátané lístie stromov aj po slabších závanoch vetra šelestiac padalo na zem. Chodníček sa vinul popri neveľkej rokline, husto porastenej lesnými stromami. Naraz vidím strom

zvláštneho tvaru odlišného od ostatných stromov, mal zvláštne aj lístie; ale čo to je ešte okrem listia? Jablká! Krásne, červenobiele jablká. Nemýlim sa? Je to možné? Tu medzi lesnými stromami jabloň? Odtrhol som jedno jablčko, ochutnal a ako som sa mu potešil. Jeho kráse zodpovedala aj chuť. Neodišiel som iba s jedným.

Prečo tá spomienka? Nuž pre to ovocie, pre tú úrodnú jabloň, ktorá v tej chvíli znamenala pre mňa viac, ako desiatky tam rastúcich lesných stromov. Kohože to tak hodnotí, porovnáva, tá obrazná ruža Sáróna, ľalia z údolia, nazvaná priateľkou? Svojho milého, svojho ženicha! A čo má viac nad iných? Aj to povedala v kapitole 5,9-16: „**Celý je prežiadúci.**“ Kto? Komu? Pán Ježiš zachránenej duši. Či aj Tebe? Alebo sa kocháš v krásnych vysokoch sa pnúcich stromoch lesných, avšak bez ovocia?

Arthur Tappan PEARSON

Krešťan, ročník I., máj 1948 č. 5

ÚROVEŇ BOŽIEHO SLOVA

Pracovníka poznať z jeho diela. Čím je dokonalejšie, tým úplnejšie zjavuje svojho tvorcu. Biblia je Božie slovo, ktoré hovorí o Ňom tak, ako nebesia rozprávajú slávu silného Boha a dielo jeho rúk oznamuje obloha (Ž 19,2). „**Lebo moje myšlienky nie sú vašimi myšlienkami, ani vaše cesty nie sú mojimi cestami, hovorí Hospodín. Lebo o koľko sú vyššie nebesia od zeme, o toľko sú vyššie moje cesty než vaše cesty a moje myšlienky než vaše myšlienky**“ (Iz 55,8-9). Táto zásada platí o celom Písme. Jeho myšlienky zahŕňajú v sebe celú sústavu Písma. „**Mnohé a veľké sú tvoje divy, ktoré si ty učinil, Hospodine, môj Bože, a tvoje myšlienky, vzťahujúce sa na nás! Nikto sa nemôže tebe prirovnať! Povedal som: Budem to oznamovať**

a hovoriť o tom. Ale je toho taká sila, že sa to nedá vyrozprávať“ (Ž 40,6).

V prehlásení Písma v Žalme 94,11: **„Hospodin zná myšlienky ľudí, že sú márnosť“**, je zdôraznený rozdiel medzi Božími a ľudskými myšlienkami. Ľudské myšlienky sú ako pavučina, z ktorej si nikto nezhotoví rúcho: **„Z ich vlákien nebude rúcho, ani sa neodejú svojou prácou. Ich skutky sú skutkami neprávnosti a v ich rukách je dielo ukrutnosti“ (Iz 59,6).**

Boh a Jeho myšlienky

Božie myšlienky prevyšujú ľudské, ako sú nebesia nad zemou. To je taká nesmierna vzdialenosť, že ju nemožno zmerať. Ľudské náhľady sa nikdy nevyrovňajú Božím. Izrael myslel, že ich Mesiáš bude zemským panovníkom. Nemal ani tušenie, že Boh chcel utvoriť jedného nového človeka z Izraelitov i pohanov: **„...zrušiac vo svojom tele nepriateľstvo, zákon prikázaní, záležajúci v rôznych nariadeniach, aby tých dvoje, Židov a pohanov, stvoril v sebe v jedného nového človeka činiac pokoj...“ (Ef 2,15).**

Boh pripravil jednu cestu spasenia pre všetky národy, pre celý svet. On chcel i pusté pohanské kraje obrátiť v úrodnú záhradu pre Boha. Tomu nemohol porozumieť ani sám Peter: **„A kým bol Peter sám v sebe v rozpakoch a rozmýšľal, čo má znamenať videnie, ktoré videl, tu hľa, muži, poslaní od Kornélia, dopýtajúc sa na dom Šimona, zastali pri bráne. A zavolali a pýtali sa, či tam pohostíni Šimon, s prímenom Peter? A keď rozmýšľal Peter o videní, povedal mu Duch: Hľa, traja muži ťa hľadajú. Ale vstaň, zíd' a id' s nimi a nič nepochybuj, pretože som ich ja poslal“ (Sk 10,17-20).**

Boh je večný

Pri pozornom študovaní Biblie nachádzame mnoho dôkazov o tom, že tu máme dočinenia s nekonečnou bytosťou.

Preto sa musíme uspokojiť, keď pochopíme aspoň niečo z toho, čo je nepochopiteľné. Boh musí začať s podstatou svojej nekonečnej bytosti. On je večný, preto nie je viazaný na čas. Peržania ho definovali „Zermane Akerene“, to znamená „Čas bez hraníc“. On je večné **„Ja som!“** Bohu prítomnosť a budúcnosť sú jednako **„dnes“**. **On je bez počiatku a bez konca.**

Boh je ten istý

On sa nemení a nestarne. Nevyvíja sa. Nerastie v známosti alebo v inteligencii.

Boh je vševeduci

Všetko o všetkom vediaci, ktorý vie všetko absolútne a dokonale. Nič nie je pred Ním skryté.

Boh je všadeprítomný

Preto ovláda všetky priestory a veky. Keď hovoríme, že je na niektorom mieste viacej ako inde, tým sa len prispôsobujeme nášmu pojmu.

Boh je nezmeniteľný, stály

Preto sa ani nepolepšuje ani nepohoršuje. **Slovom, Boh je dokonalý a preto sa nemôže zdokonaľovať.**

Boh je jedinečná bytosť v myslení i konaní

Taká jedinečná bytosť musí mať svoje vlastné spôsoby myslenia a konania. On má svoj vlastný slovník.

Má svoju vlastnú aritmetiku, ktorá nie je viazaná k ľudským násobilkám.

Má svoj vlastný kalendár a čas. On používa čas svojím vlastným spôsobom. Boh všetko rozdeľuje na časy, veky, obdobia, aby to slúžilo Jeho večnému plánu. Boh má svoj vlastný letopočet a históriu, ktorú píše svojím spôsobom. Niekedy necháva veľké pomlčky, keď vynecháva niečo, čo nepovažuje za dôležité.

Má svoju gramatiku, ktorú používa podľa svojho náhľadu.

Boh má svoje pravidlá

Všetko, čo sa týka Boha a Jeho spôsobov ukazuje, že On žije a pracuje podľa iného pravidla ako my ľudia, preto Jeho nemožno posudzovať podľa ľudského pravidla.

Pri čítaní Písma sa stále stretávame s týmito pravidlami. Preto dovoľme, aby ony zaujali našu pozornosť. V nich sú vyjadrené Božské myšlienky a ideály. Často konkrétne vzory objasňujú abstraktné pravdy. Len takto ich dobre pochopíme a dosiahneme ich trvanlivý účinok.

Príklady a podobenstvá

Stretneme sa tam aj s mnohými príkladmi a podobenstvami, ktoré nám vysvetľujú niektoré hlboké pravdy. Spomenieme z nich tri. Stánok zmluvy s chrámom. Obrady spojené s Jeho domom, ktoré On predpísal a upravoval. A kalendár rôznych slávností a osláv, ktoré Boh nariadil.

Boh si prial, aby Jeho ľud stále premýšľal o Jeho nariadeniach. Z nich mal poznávať Božie udalosti, učenie a históriu. Každé z týchto podobenstiev má aspoň sedem vecí, ktoré tvoria jeho úplnosť.

V Stánku zmluvy boli: Medený a zlatý oltár, svietnik, stôl predložených chlebov, umývadlo, truhla zmluvy a zľutovnica.

V obradoch boli: Päť obetí, prvotiny a desiatky.

V kalendári boli: Posvätný siedmy deň, týždeň, mesiac, rok, sedem ráz siedmy rok a sedemdesiat ráz siedmy rok, ktorý bol obrazom tisícročného kráľovstva.

Ďalej máme tri vzory ako mieru:

Božia moc, Božia múdrosť a Božia láska. Výraz podľa, ktorý bol tak často používaný, mal slúžiť Jeho ľudu ako vzor pre poznávanie Jeho moci a vôle, ktorou vykonával pre nich veľké veci. V Starom Zákone Boh často spomína divy z Izraelského vyslobodenia.

„Ja som Hospodín, ktorý som vyviedol z Egyptskej zeme, z domu služby.“

Tým rozptyľoval ich neveru a posilňoval vieru. Povzbudzoval ich v boji proti nepriateľom. Podľa istých príznakov, druhý návrat rozohnaného Izraela budú predchádzať také divy, aké ešte neboli v ľudskej histórii.

Vzkriesenie a oslávenie nášho Pána

Vzkriesenie a oslávenia Pána Ježiša Krista však prevyšuje všetky ľudské predstavy o Božej moci, ktorou potupil smrť a diabla. To je samé o sebe div všetkých divov. Pozoruhodné je, že všetky tri vzory Božej moci majú za predmet vyvedenie. Prvé z Egypta, ako domu služby. Druhé zo zajatia spomedzi všetkých národov. Tretie, vyvedenie Pána z ríše hrobu a smrti. O tejto udalosti hovoril Pán na vrchu premenenia s Mojžišom a Eliášom.

Mnohé menšie udalosti sú spomenuté medzi východom Izraela z Egypta a vstúpením Pána Ježiša do neba. Tak napr. v spojení s vyvedením z Egypta vynikajú tieto štyri veci: Záchrana krvou baránka. Prechod cez Červené more. Zánik prenasledujúceho nepriateľa a vedenie ohnivým stĺpom a oblakom. I v Pánovom vyslobodení sú tieto štyri veci: Prechod cez krvou skropené prahy. Vyvedenie Jeho a Jeho veriaceho ľudu z miesta smrti a súdu. Zvrhnutie satanovej moci vzkriesením a vstúpením do neba a zoslanie Svätého Ducha, duchovného stĺpu a oblaku.

Keď Boh posudzuje veci podľa svojich mier, váh a vzorov, tak niektoré veci sú Jemu malé a ľuďom veľké, iné sú ľuďom dlhé a Jemu krátke. Keby sme merali Božie veci ľudskými pravidlami, dokazovali by sme, že nepoznáme Boha. Preto si musíme osvojiť Jeho vzory a nakoľko je to možné, prispôbiť sa im. Za každých okolností ich musíme považovať za také, ktoré nekonečne prevyšujú naše ľudské. Tak je to napríklad s časom, ktorý musíme posudzovať v jeho pomere k Božím plánom. **„Jeden deň u Pána je ako tisíc rokov a tisíc rokov ako jeden deň.“**

Pre večného Boha neplatia ľudské časomieri. Na výročný deň vošiel najvyšší kňaz do svätyne svätých a po malej chvíli vyšiel, aby sa ukázal ľudu a požehnal ho. Tá krátka chvíľa, čo uplynula, medzi Jeho vstupom do svätyne a návratom k ľudu, predstavuje celé medziobdobie od Pánovho vstúpenia do neba po Jeho druhý príchod. Toto trvá už skoro 2000 našich rokov. Božie „*máličko*“ znamená často dlhú chvíľu pre ľudí, najmä keď ide o prorocké veci. Preto sa nikdy neurážajme nad Božím meškaním. „*Dlhý*“ alebo „*krátky*“ sú len relatívne výrazy. Všetko závisí od miery.

Kto premýšľa nad proroctvami, musí poznať Božiu širšiu mapu večných Božích plánov, v ktorých i celý čas je len ako jeden okamih. Meškanie je často len pre naše utvrdenie sa vo viere a v trpezlivosti. Tajomstvá Písma sú nedeliteľne spojené s jeho Božími myšlienkami, ktoré prevyšujú ľudské. Večné nemôže byť vysvetlené časným a nebeské zemským zmýšľaním. Aspoň nie dokonale. Keby všetko Božské mohlo byť pochopené ľudským, tak by Božské prestalo byť Božským. Dokonalé poznanie vyžaduje rovnosť v inteligencii a intelektu. Ako malý kalíštek kvetu nemôže obsiahnuť oceán, tak ľudská myseľ nemôže dokonale pochopiť nekonečné Božstvo.

Len v piatich knihách Mojžišových nachádzame asi 680 krát výraz „**Takto hovoria Hospodin.**“ Nebolo by to divné, keby ľudia nerozumeli ani jednému? A predsa nerozumejú. Hriech sa zrodil z namyslenej inteligencie. Miltonov satan je nakreslený „*Rozum bez Boha*“. Prvé pokušenie bolo ľudská vzbura proti tajomstvu Božieho rozkazu. Bol to pokus vniknúť do ríše neznáma. Racionalizmus zbožňuje ľudský rozum. Preto popiera Božie pravdy, ktoré človek nemôže pochopiť. Neuznáva tajomstvá, do ktorých človek nemôže vniknúť. Toto je stávanie človeka na Božiu úroveň, popieranie Boha.

Keď Božiemu slovu náleží nadľudská úroveň, človek nikdy nedosiahne hranicu poznávania. Každé ďalšie premýšľanie prináša nové odhalenie. Istý autor povedal o Božom slove: „*Jeho písmená sú stále tie isté, ale ich význam je progresívny.*“

H. E. Marsom

Krešťan, ročník II., júl 1949 č. 7

BOŽIE VLASTNÍCTVO

„Lebo ty si svätý ľud Hospodinovi, svojmu Bohu. Teba si vyvolil Hospodin, tvoj Boh, aby si mu bol ľuďom zvláštneho vlastníctva nad všetky národy, ktoré sú na tvári zeme.“ (5M 7,6).

V Novom Zákone je meno Pán citované viac ako 600 ráz. Jeho význam je: Učiteľ, Pán a majiteľ. Pán vinice bol majiteľom vinice (Mt 20,8). Pán neba a zeme je majiteľom nebies a zeme (1M 14,22). V spojení s Pánom je aj sluha, ktorý je tiež Pánovým vlastníctvom. Títo všetci vyznávajú s radosťou: „**Sme Pánovi**“ (R 14,8).

Stojí za povšimnutie, ako často je po zmŕtvychvstaní spomínaný Kristus ako Pán. „**Náš Pán Ježiš Kristus**“ alebo „**Ježiš Kristus, náš Pán.**“ Slovo náš nám pripomína, že sme Jeho, že Mu patríme. Táto pravda bola krásne znázornená už v Starom Zákone, keď Boh povedal: „**Neboj sa, lebo som ťa vykúpil; povolal som ťa твоjím menom, môj si ty**“ (Iz 43,1). Vykupiteľ prehlasuje, že Jeho vykúpení sú Jeho vlastníctvom. Preto aj o Izraelovi povedal: „**Oddelíš všetko to, čo otvára materinský život Hospodinovi, a každý život... bude Hospodinovi**“ (2M 13,2). „**Lebo moje je všetko prvorodené medzi synmi Izraelovými... posvätil som ich sebe**“ (4M 8,7).

Máme aj príklady takého vlastníctva: „**Vy ste videli, čo som učinil Egyptanom a niesol som vás ako na krídlach**

orlov a doniesol som vás k sebe. Tak teraz jestli naozaj budete poslúchať môj hlas a budete ostríhať moju zmluvu, budete mi zvláštnym vlastníctvom nad všetky národy, lebo veď moja je celá zem“ (2M 19,4-5). „Lebo ty si svätý ľud Hospodinovi, svojmu Bohu. Teba si vyvolil Hospodin, tvoj Boh, aby si mu bol ľudom zvláštneho vlastníctva nad všetky národy, ktoré sú na tvári zeme.“ (5M 7,6)

Z toho všetkého vidíme jasne, že: „Dielom Hospodinovým je jeho ľud“ (5M 32,9).

Tú istú pravdu zdôrazňuje aj Nový Zákon, kde čítame, že náš veľký Boh a Spasiteľ Ježiš Kristus *„...dal sám seba za nás, aby nás vykúpil od každej neprávosti a očistil seba ľud zvláštny, horlivý dobrých skutkov“ (Tt 2,14)*. To je to *„nadbudnuté vlastníctvo“ (Ef 1,14)*. *„Preto, že ste Kristovi“ (Mk 9,41)*. *„Medzi ktorými ste ak vy povolani Ježiša Krista“ (R 1,6)*. Toto je vzácny poklad Božieho ľudu. Znamená to, že sú povolani, aby boli vlastníctvom Ježiša Krista. *„Vy ste Kristovi“ (1K 3,23)*. *„A tí, ktorí sú Kristovi“ (G 5,24)*.

I Pán zdôrazňuje túto pravdu, keď hovorí: „A svoje vlastné ovce“ (J 10,3-4). Áno, On miloval svojich, až do konca ich miloval.

Aká to slasť, môcť povedať: „Ja som Jeho!“. Pán zná tých, ktorí sú jeho. *„Môj milý je môj a ja som jeho“ (PŠ 2,16)*.

Rovnako blažené je počuť Pána povedať: „Znám moje a moji znajú mňa“ (J 10,14). Alebo: *„Tak si bola mojou“ (Ez 16,3)*.

Keď je On naším Pánom, tak my sme Jeho služobníkmi. Tak vyznával Pavol: „Anjel Boha, ktorého som a ktorému slúžim“ (Sk 27,23). O všetkých takých platí Pánovo prehlásenie: *„Nie ste sami svoji. Lebo ste kúpení za veľkú cenu,*

nože teda oslavujte Boha svojím telom a svojím duchom, čo je oboje Božie“ (1K 6,20).

Daniel Mojžiš

SÚD SA ZAČÍNA OD BOŽIEHO DOMU

Apoštol Peter, vedený Svätým Duchom, napísal: *„Lebo je čas, aby sa začal súd od domu Božieho...“ (1P 1,7)*. Pozrieme sa na túto biblickú pravdu cez starozákonný príbeh kňaza Éliho a jeho synov, ktorých úlohou ako kňazov bolo svätoslúžiť Hospodinovi. Tento príbeh je zaznamenaný v *1. Samuelovej 2. kapitole*. Ich úlohou bolo obetovať na oltári, kadíť kadidlo a nosiť efod pred Hospodinom (v. 28).

Najprv si pre naše povzbudenie pripomeňme pravdy spojené s nosením efodu, ktorý mal nosiť najvyšší kňaz pred Hospodinom. Efod mal dva náplečníky, kde na dvoch kameňoch boli vyryté mená synov Izraelových. To, že ich nosil najvyšší kňaz na pleciah, nám hovorí o tom, že ich sila bola v živom Bohu, ktorý bojoval za nich, ktorý ich chránil. Efod bol úzko spojený aj s náprsníkom, na ktorom sa nachádzalo 12 kameňov s menami synov Izraelových. Tie nosil najvyšší kňaz na svojom srdci, čo hovorí o Božej láske, že národ a všetky pokolenia jednotlivo boli Bohom milovaní.

V nadväznosti na plece a srdce milá v Piesni Šalamúnovej vyjadruje svoju túžbu po svojom milom nasledovne: *„Polož ma ako pečať na svoje srdce, ako pečať prsteň na svoje rameno, lebo láska je silná ako smrť, tvrdá ako peko žiarlivosť, jej blkot je blkotom ohňa, plameňom Hospodinovým“ (PŠ 8,6)*. V milom vidí Cirkev Pána Ježiša, ktorý sa ako Veľkňaz ukázal tvári Božej za nás a Pán Boh nám vidí v Jeho krvi očistených, sme na Jeho pleci i na Jeho srdci. Je našou silou a v Ňom sme milovaní.

Svätý Boh sa teraz na nás pozerá cez Pána Ježiša podobne, ako v Starom zákone cez najvyššieho kňaza na Jeho ľud.

Nosenie efodu malo aj inú špecifickú úlohu. Cez urím a thumím sa kňazi pýtali na Božiu vôľu: **„A dáš do náprsníka súdu urím a thumím a budú na srdci Áronovom, keď bude vchádzať pred Hospodina a Áron bude nosiť súd synov Izraelových na svojom srdci pred Hospodinom ustavične“** (2M 28,30). O tejto praxi si čítame napríklad pri určení Jozuu ako nástupcu Mojžiša: **„A postaví sa pred Eleazárom, kňazom, ktorý sa bude za neho dopytovať tak, ako je obyčaj pri úrim, pred Hospodinom“** (4M 27,21a). V 1S 28,6 si čítame o Saulovi, že sa dopytoval Hospodina, ale Hospodin mu neodpovedal ani skrze sny, ani skrze urím, ani skrze prorokov. V 1S 23, 9-13 je uvedená jedna situácia z Dávidovho života, keď poprosil kňaza Ebiatára, aby doniesol efod. V spojení s ním mu Boh odpovedal na otázku, či má ostať v Keile. Zistil, že ak by ostal v Keile, jej obyvatelia by ho vydali Saulovi. Poznanie tejto Božej vôle mu v tej chvíli veľmi pomohlo na úteku pred Saulom, ktorý ho chcel zabiť.

Éliho synovia ale šliapali po bitnej i obilnej obeti. Smilnili a **„tučili sa prvotinami všetkých obilných obetí od Izraela, Božieho ľudu“** (v. 29). Kňaz Éli viacej ctil svojich synov ako Hospodina. To, čo malo byť svätoslužbou, službou na Božiu česť, takým prestalo byť. Pán Boh dal najvyššiemu kňazovi šancu, aby napomenul svojich synov. Im dal príležitosť, aby poslúchli na hlas ich otca. Až potom prišlo slovo o Božom súde, o ktorom budeme teraz uvažovať. Vidíme tu Božiu zhovievavosť, trpezlivosť, ktorá je aj dnes, keď sa do domu Božieho dostane niečo, čo znesväčuje Pána zhromaždení. Pán najprv pošle slovo napomenutia, spravidla až potom súdi hriech, keď sa nestane náprava či nie je toho, kto by sa chopil zodpovednosti, pomenoval a súdil ho.

Boží súd mal dve fázy.

Prvá sa týkala blízkej budúcnosti:

„A toto ti bude znamením, čo príde na tvojich dvoch synov, na Chofniho a Pinchasa: obidvaja zomrú jedného a toho istého dňa“ (v. 34). Tento Boží súd sa veľmi rýchlo naplnil: **„A zvestovateľ odpovedal a riekol: Izrael uteká pred Filištíncami, aj veľká porážka stala sa v ľude, aj obaja tvoji synovia zomreli, Chofni a Pinchas a truhla Božia je vzatá“** (1S 4,17). Následne zomrel aj Éli i jeho nevesta pri pôrode svojho syna, ktorého nazvala Ichabod, čo znamená niet slávy Hospodinovej, odsťahovala sa sláva Hospodinova.

Druhá fáza Božieho súdu sa týkala vzdialenejšej budúcnosti, potomkov Éliho. Božie slovo hovorí o tomto súde vo verši 31: **„Hľa, idú dni, že odtnem tvoje rameno i rameno tvojho otca, aby nebolo starca v tvojom dome.“** Tieto Božie slová sa tiež neskôr vyplnili: **„A tak zahnal Šalamún Ebiatára, aby nebol kňazom Hospodinovi, aby naplnil slovo Hospodinovo, ktoré hovoril o dome Éliho v Sile“** (1Kr 2,27), **„A Cádoka, kňaza, dal kráľ miesto Ebiatára“** (1Kr 2,35). V týchto veršoch vidíme koniec Ebiatára a jeho kňazskej rodovej línie. Položme si otázku, kto vlastne tento Ebiatár bol.

Odpoveď na otázku, kým Ebiatár bol, nájdeme v známom príbehu o Dávidovi utekajúcom pred Saulom. Kňaz Achimelech mu pomohol tým, že mu dal chleby predloženia a Goliášov meč. Keď sa to Saul dozvedel, dal zabiť všetkých kňazov i Nób, mesto kňazov. **„A zachránil sa útekou iba jediný syn Achimelecha..., ktorému bolo meno Ebiatár a utiekol za Dávidom“** (1S 22,20). Tento Ebiatár, Éliho potomok, bol kňazom za vlády Dávida. Neskôr sa ale stal súčasťou Adoniášovej zrady, ktorý chcel byť kráľom miesto Bohom vyvoleného Šalamúna. Preto Šalamún nad ním vyriekol súd a kňazom sa stal Cádok, ktorý bol jedným

z kňazov už za vlády Dávidovej: „**Cádok, syn Achitúbov a Achimelech, syn Ebiatárov, boli kňazmi**“ (2S 8,17b).

O tom, že kňazstvo prešlo na potomkov Cádoka a tak tomu bolo aj v čase, keď sa Judejci dostali do zajatia do Babylona, si okrem už citovaného miesta z (1Kr 2,35) „**A Cádoka, kňaza, dal kráľ miesto Ebiatára**“ čítame v (6. kapitole 1. Paralipomenom v. 1-15). Táto skutočnosť sa nezmenila ani po príchode zo zajatia, kde sa spomína potomok Joadáka/Jehocádaka (Ezd 3,2), ktorý odišiel do Babylona a bol potomkom Cádoka podľa (1Pa 6,1-15. 44. kapitola) proroka Ezechiela hovorí o tom, že Pán Boh s ich kňazstvom počítal aj do ďalekej budúcnosti v súvislosti s novým chrámom a kňazskou službou v ňom. Súd nad kňazskou líniou Éliho sa teda naplnil.

V širšom zmysle sa splnilo aj slovo Hospodinovo dané Pinchasovi, synovi Eleazára, ktorý bol synom Árona o jeho večnom kňazstve, keď v Božej horlivosti zachránil Izraela pred madianskym smilstvom a modlárstvom a následne aj pred Božím súdom (4M 25,11-13 a 1Pa 6,3-15). Kňazstvo prešlo nielen z línie Éliho, ale i z línie Itamára na Eleazára (podľa 1Pa 24,3 Cádok bol potomkom Áronovho syna Eleazára, kým Achimelech, a teda aj jeho syn Ebiatár bol potomkom Áronovho syna Itamára) a aj v tomto zmysle sa Božie slová z dávnej minulosti naplnili. Vidíme tu myšlienku, že nielen zlé, ale aj dobré rozhodnutia človeka majú vplyv nielen na jeho okolie, ale aj do budúcnosti. Hoci sú neraz ťažké, majú pozitívne dôsledky aj do budúcnosti.

Ak je Boží služobník neverný, Pán Boh vie svoje dielo zachovať a vzbudiť verných služobníkov. Ak sme neposlušní a nechce sa nám ísť aj v službe Bohu cestou kríža a poslušnosti voči Bohu a Jeho Slovu a radšej hľadáme svoju slávu, svoje pohodlie, svoju česť či česť svojich detí, vie si povolať iných, ale na našu škodu: „**A vzbudím si verného kňa-**

za, ktorý bude činiť tak, ako je to uložené v mojom srdci a v mojej duši. A vybudujem mu stály dom a bude chodiť pred mojim pomazaným po všetky dni“ (1S 2,35). Hneď o niekoľko veršov ďalej si čítame o Samuelovi, že bol „**...verný a stály za proroka Hospodinovi**“ (1S 3,19). Počas vlády pomazaného kráľa Dávida a neskôr i Šalamúna si čítame o kňazovi Cádokovi vo veľmi dobrom svetle. V plnosti sa ale toto proctvo naplnilo na Pánovi Ježišovi. On je Mesiáš, teda Pomazaný nielen Prorok, ale i Kráľ a aj Kňaz. My ako sväté kňazstvo Mu svätoslúžme, prinášajme obete chvál a ako kráľovské kňazstvo vyznávajme i vo svete Jeho meno tak, ako sa Mu to páči, teda podľa Jeho slova, Jeho poriadku. Výsledkom nebude spravodlivý súd ako v prípade Éliho v Starom zákone či napríklad v prípade Ananiáša a Zafíry v Novom zákone, ale Božie požehnanie, ako to vidíme napríklad v línii Eleazár – Pinchas – Cádok. Ak raz o nás budú hovoriť budúce pokolenia, nech sa o nás nehovorí ako o Jeroboámovi a jeho hriechoch, ale ako o Dávidovi, mužovi podľa Božieho srdca.

Ladislav Paluga

Cestou životem, marec 1976

AKO ODPOVEDAŤ?

„**Vaša reč nech je vždy lúbezná, spríjemnená soľou, aby ste vedeli, ako máte jednému každému odpovedať.**“ (Kol 4,6)

Nie je jednoduché ani ľahké plniť túto požiadavku Písma. Človek si často ani dobre neuvedomí a už odpovie na to, čo počuje, vo väčšine prípadov takým tónom, akým správu prijal, pripadne ho ešte vystupňuje. Málokedy nás napadne, že by bolo lepšie mlčať a o nadhodenej veci v tom smere ani nehovoriť, ak nie je možné hovoriť inak, tak, aby to bolo na úžitok

ľuďom a na oslavu Božiu. Niektorí ľudia so záľubou používajú iróniu vo svojej reči, chcúc človeka ponížiť „jemným“ spôsobom, aby si iní o nich mysleli, akí sú dôvtipní a „na výške“. Iní zase majú reči „ostré“ v presvedčení, že to je správne, čo sa povie za každú cenu a v každej situácii tak, ako to je, bez akýchkoľvek ohľadov. Autori „štipľavých“ reči zakladajú si zase na ostrosti, ktorou ich slová vedia zasiahnuť na najcitlivejšom mieste. Sú však i také „charaktery“, ktoré to berú z druhej strany a snažia sa „sladkými“ rečami získať pozornosť a priazeň poslucháča a takto ho nakoniec nakloniť pre seba. Pán Ježiš nikdy nepoužíval ani jeden z týchto spôsobov reči a to je pre nás záväzné. Naša reč má byť taká, aby plne vyjadrovala náš vzťah k ľuďom – lásku. To sa nám podarí, ak ju k nim skutočne budeme mať.

Ján Siracký

Cestou životem, január 1976

BOH PONIŽUJE SATANA

„A, Boh pokoja skoro skrúši satana pod vaše nohy.“ (R 16,20)

Toto veľké zaslúbenie pre dnešok má pre nás veriacich veľkú cenu. V ňom sme pripodobnení k našej hlave – Kristu, ktorý sa stal tým veľkým víťazom nad satanom. Aj pod naše nohy má byť skrúšený ten zlostník, satan. Veriaci v Ríme boli zarmútení nad stavom, ktorý zavládol v cirkvi. No Boh ako Boh pokoja im dal kľud do duše. Nepriateľ zvíťazil nad niektorými, ktorí nebdeli. No nepriateľ nesmel víťazosláviť natrvalo. Boh ho dal pod ich nohy. Toto víťazstvo neprišlo iba ich úsilím, ale to bol Boh, ktorý dal satana pod ich nohy. Pán zvíťazil nad satanom a to svoje víťazstvo dal svojmu ľudu. Keď to vieme, bojujme vždy smelo s naším pookúšiteľom. Hoci sme len slabí ľudia, aj pred nami musí padnúť knieža temnosti. S naprostou

dôverou čakajme vždy víťazstvo nad ním. Áno, úplné víťazstvo máme a môžeme čakať. Čoskoro už položíme našu nohu na starého hada naposledy. Aká to radosť, môcť už teraz krúšiť toho úhlavného nepriateľa Božieho ľudu. A toto sa stáva skrze toho veľkého víťaza, Krista.

Josef Kurz

Krešťan, ročník II., december 1949 č. 11

MOJŽIŠ – MUŽ VIERY

To, čo tu podávame, nie je Mojžišov životopis. Je to len niekoľko obrázkov z jeho života, ktoré sú zvolené tak, aby i nám osvetlili naše vlastné ťažkosti, krízy, boje a skúsenosti viery.

I napriek rozdielnosti doby, úloh, prostredia i charakterov, prežívame totiž vo svojom vnútornom živote v podstate to isté, čo prežíval Mojžiš. Všetci sme v rozhodných chvíľach života postavení pred voľbu, ktorá rozhoduje o celom ďalšom živote, všetci sa musíme ako on stále učiť pokore a závislosti na Bohu, všetci tiež musíme chodiť a víťaziť vo viere v Neviditeľného. Preto nás určite bude zaujímať, ako v tej alebo onej životnej situácii zmýšľal a jednal Mojžiš a aké vlastnosti prejavil v skúškach, ktoré mu uložil Boh.

Dôležitá voľba

Sú rozhodnutia, ktoré majú význam pre celý ďalší život. Sú to kritické chvíle, v ktorých sa za bolestného sústredenia celej bytosti rodí nové poznanie Boha i vlastného srdca. Sú to chvíle úzkostlivého boja, v ktorých ide o naše mravné bytie i nebytie. Sú to križovatky večnosti, na ktorých sa rozchádzajú priatelia, na ktorých sa trhajú staré životné zväzky tela a krvi a zakladajú sa bratstvá a spoločenstvá Ducha a viery, ktorých trvanie je večné a nehynúce. Na takej križovatke stál Mojžiš, keď dospel v muža. Písmo nám o jeho voľbe rozpráva takto: „**Vierou**

Mojžiš, keď už bol veľký, odoprel volať sa synom dcéry faraonovej a radšej si vyvolil trpieť a strádať s ľudom Božím, ako mať dočasný pôžitok hriešny. A za väčšie bohatstvo ako poklady Egypta považoval pohanenie Kristovo, lebo hľadel preč od toho na odplatu“ (Žd 11,24-26).

Čo viedlo Mojžiša k tomu, aby opustil svoje privilegované postavenie, ktoré mal ako jediný slobodný muž svojho ľudu a pripojil sa k pohádanému národu otrokov? Nebol to ušľachtilý cit vlasteneckej lásky. **Bol to hrdinský čin viery v Božie zaslúbenie.** Mojžiš vzhliadal k odplate. Vierou hľadel do ďalekej budúcnosti a videl deň Kristov. Vedel, že z tohto ľudu, ktorý bol za jeho dní v Egypte trápený a utláčaný, vyjde Kristus, zaslúbený Mesiáš. A preto i pohanenie, ktoré na seba touto voľbou uvalil, považoval za pohanenie Kristovo. Mojžiš volil medzi príjemnosťami ničomného a márneho sveta a protivenstvom pútnického života Božieho ľudu. Volil medzi prítomnosťou a budúcnosťou. Vyvolil dobre.

K tejto voľbe, ako vôbec ku každej voľbe, bola potrebná sloboda a to nielen sloboda vonkajšia, ktorú pravdaže Mojžiš ako kráľovský princ mal, ale predovšetkým a nado všetko sloboda vnútorná. Sloboda ducha a srdca, sloboda od hriešnych žiadostí. Aj tú Mojžiš mal. Ako dosiahol túto požehnanú vnútornú slobodu? Nie rodom, nie dobrou výchovou, nie cvikom, ani askézou, ale skrze vieru. Žiadosti, ktoré bojujú v tele proti duši sú silnejšie, než všetka sila ľudskej vôle. Zákerná smršť zmyslov vyvráti z koreňov každé dobré predsavzatie, každý dobrý úmysel, každý odpor tvojej vôle. Zhubná povodeň vášní ľahko prelomí najpevnejšie brehy vyregulované výchovou alebo spoločenskými zábranami. Je to krvavý víchor, ktorý so sebou strháva všetko do svojho ničivého streda. Ako bojovať s týmito rozpútanými živlami tmy a rozvratu v nás? Ako sa oslobodiť od démonie

zmyselnosti, lakomstva, pýchy, závidosti, zlosti a svárivosti? Ó, to nie je možné v sile človeka. To je možné len skrze vieru. **A veriť znamená zveriť Bohu v plnej dôvere,** aby svojim tvorivým zásahom vnášal svetlo, poriadok, súlad a život tam, kde táborí pustota a rozvrat hriechu a smrti. Len skrze vieru dosiahneš vládu nad sebou a dôjdeš tak onej vnútornej slobody, ktorá je bezpodmienečne potrebná k tomu, aby si mohol voliť medzi zlom a dobrom. Na túto skutočnosť sa často zabúda. Hriešnik nemôže voliť, pretože je otrok svojich hriechov a nepravosti. A otrok nemá na výber. Musí robiť vôľu svojho pána. Preto je tiež nesprávne hovoriť o slobodnej vôli hriešnika. Až keď pravda Božia skrze vieru vyslobodí človeka z moci hriechu, z diabloveho osídla aj zo strachu z človeka, môže sa človek slobodne rozhodnúť. Mojžiš túto vieru mal. Zasiati ju do jeho srdca jeho zbožní rodičia. A ani výchova na faraónovom dvore nemohla túto ich sejbu zničiť.

Samota s Bohom

Na prvý pohľad by sa zdalo, že Mojžiš svojou voľbou síce získal večné nepochybiteľné veci, ale že niečo stratil z tých vecí pozemských. Zdá sa, že stratil slávu, ktorú by inak v Egypte mal, že stratil svoje miesto vo vynikajúcej egyptskej spoločnosti a možno i vyhladku na trón. No nie je to tak. To, čo Mojžiš skutočne stratil z pozemských vecí, nemá veľkú hodnotu. Stratil len „časné a hriešne pohodlie“, len krátko trvajúci pôžitok hriechu. Nič viac. Všetko ostatné aj v tých pozemských veciach mu bolo dokonale vynahradené. Žiadny faraón v Egypte nedosiahol nikdy takú slávu – po ľudský povedané – akú má Mojžiš. Jeho meno žije ešte po tisícročiach a to nie len ako nejaká mŕtva historická rekvizita, ale v pravde ako živá sila účinne a tvorivo zasahujúca do dejín Božieho ľudu. Ešte dnes sú nám slová, ktoré skrze neho hovoril Boh,

pokrmom a nápojom, kompasom i mečom, svetlom i silou. Ešte dnes potrebujeme jeho príklad k svojmu rastu vo viere, v láske i v posvätení. Potrebujeme ho. A to je pravá sláva, lebo pravá sláva vždy záleží v potrebnosti. Nie je to nehybná statická sláva studených muzeálnych vitrín, v ktorých sú uložené predmety z dávneho iba pre povrchný obdiv davu, nie je to akademická sláva takzvaných klasických básnikov, ktorých veľkosť síce každý uznáva, ale ktorých nikto nečíta, pretože dávno stoja mimo prúd života, nie je to sláva, aká sa dosahuje na starinárskom trhu márností, nie je to vôbec sláva ľudskej pýchy a ješitnosti, ale je to sláva, akú dosahujú len ľudia tichí a pokorní, ktorí sa o ľudskú chválu zaujímajú tak ako o vlahjší sneh, a ktorí majú len jeden veľký životný záujem: **ľúbiť sa Bohu a nikomu inému.**

Áno, chodiť ustavične s Bohom vo svetle Jeho prítomnosti, byť na ňom plne závislý skrze vieru a naprosto nezávislý na ľuďoch, nebáť sa ľudského odsudzovania a rečí a nehľadať priazeň u človeka, vedieť vždy jednať podľa pravidiel: Hovorte si o mne, čo chcete, ja budem o vás hovoriť na kolenách – to je pravá sláva. Je to sláva ľudí tichých a pokorných srdcom. Je to sláva hviezd na Božej oblohe, sláva večná, nie kvet trávy.

Áno, Bohu sa ľúbiť a nikomu inému. Aký krásny a vznešený postoj. Lenže kto z nás je schopný zaujať ho? To nikdy nedokážeme bez Božej milosti. A niekedy je potrebné veľa sklamaní a ťažkých otrasov, než nás Boh dovedie na ceste viery až sem. Ako detinsky a malicherne hľadáme všetci svoju vlastnú česť, pochopíme iba z milosti. A len z milosti pochopíme i to, že v živote viery vôbec nejde o česť človeka, ale iba o slávu Božiu. Boh sám sa chce v tebe chváliť ako v svojom diele. Na večnosti nebude slávený Mojžiš, ani Eliáš, ani ktokoľvek z prorokov alebo apoštolov, ale bude len slávená Božia milosť v nich. Každý z tých-

to mužov i každý z nás je len nástrojom, ktorý si používa Boh pri uskutočňovaní svojho grandiózneho diela vykúpenia. Nástroje nebudú chválené. Bude chválený iba Boh sám v celej žiari svojho diela, na ktorého jednotlivých fázach a úsekoch si používal jednotlivé nástroje tak, ako to práve potreboval. Ako dlho nám to bude trvať, než toto pochopíme a než v pravej pokore úplne úprimne zatúžime po tom, aby sme boli len nástroje v Jeho diele, len hlasom Volajúceho.

Pokore sa musel učiť aj Mojžiš a učil sa jej na madianskej púšti. Než sem prišiel, nebol pokorný. Zaoberal sa príliš svojimi prednosťami a to ho viedlo konečne k tomu, že sa predčasne a sám pasoval do úlohy vodcu, ktorú mu nezveril ani Boh, ani ľudia. Začal vystupovať ako knieža a sudca. A používal násilie, keď zabil toho egyptského muža, ktorý krivdil izraelskému mužovi. Tak sa vždy chová pýcha. Lenže výsledky takého počínania bývajú viac ako pochybné, ba niekedy priamo žalostné, pretože pýcha vždy vzbudzuje proti sebe veľký odpor u ľudí. A ani Boh nie je na strane pyšného, ale proti nemu.

Tento Mojžišov čin preukázal, že ešte nie je zrelý pre vodcovskú úlohu v Božom ľude, ktorú zveruje Boh vždy najtichším a najpokornejším. Preto vedie Mojžiša do samoty. Mojžiš sa musí ešte naučiť pokore a tú sa učíme najlepšie v samote s Bohom. Len v samote s Bohom poznávame svoju nesmiernu malosť a bezvýznamnosť a na druhej strane nesmiernu veľkosť a moc Božiu. **A to je pokora: poznanie veľkosti svojej biedy dokonale vyváženej poznaním veľkosti Božej milosti a dobroty.**

Do svojej samoty si Mojžiš odnášal mnoho z toho, čo si cení tento svet, ba možno povedať to najlepšie, čo mu vôbec mohla vtedajšia spoločnosť poskytnúť. Bol vzdelaný, uhladený, vyrástol vo vyššej spoločnosti. „**A vyučili Mojžiša všetkej múdrosti Egyptanov, a bol mocný vo svojich slovách i skutkoch**“ (Sk 7,22).

Bol si iste vedomý svojej prevahy nad inými ľuďmi a mal iste onú zvláštnu samozrejmosť a smelosť vo vystupovaní, ktorou sa vyznačujú rodení šľachtici ducha a srdca. Ako mnoho to znamenalo v ľudských očiach a pre život v spoločnosti! Ale ako málo to bolo v Božích očiach a pre život v Božom kráľovstve. Nie, Mojžiš, potrebuješ ešte vyššiu školu ako je egyptská múdrosť a uhladené spôsoby hriešnych egyptských aristokratov! Potrebuješ školu, v ktorej sa naučíš pokorne a pokojne chodiť s Bohom. Potrebuješ tú najvyššiu školu, ktorá existuje – samotou s Bohom, kde by si sa privinul ku Jeho nohám a rástol v Jeho múdrosti. A tak Boh odvádza Mojžiša do samoty púšte. Tam, vo vyprahnutej zemi, mimo virvaru egyptského sveta sa Mojžiš učí múdrosti neviditeľného Boha a Jeho kráľovským zákonom viery, lásky a pokory.

Traja nepriatelia

Konečne sa priblížila chvíľa Božieho povolania. Boh prichádza v plameni ohňa a predstavuje sa ako Boh milosti, ktorý je vždy to, čo jeho ľud práve potrebuje. Jeho sužovaný trpiaci ľud teraz potrebuje vyslobodenie, preto aj Boh prichádza ako vysloboditeľ. A Mojžiš má byť Jeho nástrojom. Málo záleží na tom, že Mojžiš nemá žiadne prostriedky pre uskutočnenie tak veľkej úlohy ako je vyvedenie Božieho ľudu z Egypta. Tá obyčajná pastierska palica, ktorú drží v ruke, stane sa palicou súdu, ktorá zbije Egypt mnohými ranami a bude činiť v Egypte mocné znamenia pred faraónom. Boh sa nikdy neviaže na prostriedky, pretože to vo svojej všemohúcnosti nijako nepotrebuje. Hľadá len jednu vec – tiché a pokorné srdce. A to Mojžiš má. Preto môže ísť a vykonať to, čo mu Boh rozkazuje. Vďaka vlastnej nejde sám. Ten Všemohúci, ktorý sa mu zjavil v plameni horiaceho kríka, pôjde s ním a sám všetko učiní. Mojžiš bude len nástrojom v jeho rukách.

Všade tam, kde pracuje Boh, pracuje aj satan. A požíva si ako svojich spolupracovníkov svet a telo. Satan, svet a telo – to sú tí traja odvekí nepriatelia, ktorí sa stavajú Bohu do cesty, keď chce vyslobodiť svoj ľud z otroctva hriechu. Tak to bolo za čias Mojžiša. A pretože si Boh želal, aby bol Mojžiš dobre poučený o svojich nepriateľoch, dal mu tie tri znamenia, ktorými sa mal Mojžiš v Egypte legitimovať ako človek poslaný od Boha. Palica zmenená na hada nám predstavuje toho nepriateľa, ktorý dostal svoj hadí charakter tým, že vypadol z ruky Božej. Malomocná ruka, ktorá je uzdravená tým, že bola späť vložená za ňadrá hovorí nám o tom, že naše skutky sú vždy dôsledkom toho, čo sme vo svojom srdci, vo svojom vnútornom živote. Ak je srdce malomocné, je malomocná aj ruka. Ak je srdce zdravé, je zdravá i ruka. Toto druhé znamenie hovorí o nepriateľovi, ktorý je v nás. Je to naše vlastné srdce, naša vlastná prirodzenosť, naše telo. A konečne voda nabraná z rieky, vyliata na zem a premenená na krv ukazuje na tretieho nepriateľa, totiž na svet okolo nás. Tento svet ide k súdu. A bude ho súdiť Božie slovo, ktoré svet neprijal. Voda nabraná z Božieho zdroja sa mení v krvavý výkričník súdu, lebo nekajúcemu sa svetu nezvestuje Božie slovo nič potešujúce.

Týmito tromi znameniami bol Mojžiš upozornený na obtiažnosť svojho poslania. Boh hneď od počiatku videl ťažkosti a nepríjemnosti, ktoré sa postaví do cesty Jeho služobníkovi. On pozná najlepšie Satanovu zlobu, najlepšie pozná tvrdosť a skazenosť ľudského srdca, či už je to srdce faraóna, alebo srdce izraelského ľudu. On pozná aj svet oddaný modloslužbe hmoty a neschopný prijímať Božie slovo. A predsa posielal svojho služobníka, pretože je mocnejší než všetci títo nepriatelia a napriek ich zlobe a nepriazni uskutocní slávne všetky Svoje sväté zámery.

Aj nám sa stavajú do cesty títo traja nepriatelia. Je v podstate trojité Božie dielo

a sú aj traja nepriatelia tohto trojitého diela. Boh poslal na svet svojho Syna, aby hľadal a spasil to, čo zahynulo Jeho obeť zľutovania za naše hriechy, to je **Božie dielo za nás**. A proti tomuto Božiemu dieľu ľútostivej lásky bojuje všetkou ľst'ou a silou diabol – „*starý had*“. Oslepuje svojou ľžou ľudskú myseľ, aby sa jej nezavietilo evanjelium slávy Kristovej, vyberá Božie slová z ľudského srdca, aby nezvišlo, a aby neboli ľudia spasení. Ako čeliť tomuto nepriateľovi? Nikdy nie tak, že by sme pred ním utekali ako utekal pred hadom Mojžiš. Satana nepremôžeš útekem, ale vierou. Opri sa o pravdu Písma, o tú pravdu, ktorá víťazí nad všetkým, i nad diablom, a zvíťazíš. Satan bojuje ľst'ou, ľžou, polopравdou a Božie slovo je pravda. Pravda vždy víťazí nad ľžou.

Ak vierou prijmem Božie dielo vykonané za nás, Boh začne ako odpoveď na našu vieru konať skrze Svätého Ducha **svoje dielo v nás**. Začne nás formovať a pripodobňovať obrazu Svojho syna, aby sme boli nositeľmi Božieho obrazu, Božieho charakteru. A tu sa stavia Bohu do cesty náš druhý nepriateľ – naše telo, naša stará prirodzená povaha, naše srdce. Akým zlým materiálom sme pre nebeského Majstra! Naše srdce je ako tá zem na počiatku, neladné a pusté. Tma táborí nad jeho hučiacimi priepast'ami. Je to sídlo a zdroj malomocenstva hriechu. Je to pekelná kováčska dielňa, z ktorej stále sršia iskry zlosti a nenávisti. Je to obrovské mravenisko a semenisko hriechu. Zlé myšlienky tu vrú ako nesmierny roj včiel v predráždenej búrkovej atmosfére. Je to sopka, z ktorej stále šľahajú plamene vášni a zlých žiadostí. Ale pravda Pánova víťazí nad tým všetkým. Vyslobodzuje nás i z toho zla, ktoré je v nás. Očisťuje naše srdce, uzdravuje ho a spôsobuje, že ústredné sídlo malomocenstva hriechu sa stáva sídlom lásky, radosti a pokoja.

A je tu ešte jedno dielo, ktoré koná Boh. Je to **Božie dielo s nami**. Boli sme

vyvolení zo sveta pre Boha, vyvolení preto, aby sme tvorili spoločne jeden živý organizmus, mystické telo Kristovo, ktorého nebeskou Hlavou – ústredným zdrojom života – je sám oslávený Kristus. A nepriateľom tohto Božieho diela je svet zlých a skazených ľudí, ktorí všelijako prenasledujú Božie deti a potláčajú, alebo čo je ešte horšie a nebezpečnejšie, všelijako zvädzajú. Ako často sa podarilo svetu duchovne zničiť kvitnúce zhromaždenia tým, že do nich vnikol svet, jeho zmýšľanie, filozofie a pozemský spôsob života, úplne odporujúci pútnickému charakteru života Božích dietok. Ale Pánova pravda triumfuje i nad týmto nepriateľom. Pretrvá všetko. Všetku slávu toho sveta, všetku jeho kultúru, všetku filozofiu a nad každým vekom a nad každou generáciou vyslovuje svoje – „*mené, mené, tekel ufarsín*“. Odsúdi svet. To isté slovo, ktoré sa premení na „*krv*“, keď je odmietnuté – len zvyšuje hriešnikovú zodpovednosť pred večným sudcom.

Boží služobník, ktorého posielala Boh so svojím poslanstvom o vyslobodení do Egypta, môže ísť bez strachu. Veď je nositeľ Božej pravdy, tej pravdy, ktorá vyslobodzuje z diablovej moci, z hriechu, ktorý je v nás a zo strachu pred človekom. Je nositeľom pravdy, ktorá víťazí nad všetkým a všetko pretrvá, lebo pravda Pánova trvá na veky. Je silnejšia než satan, silnejšia než telo, silnejšia než svet.

Videnie Neviditeľného

Tajomstvo Mojžišovej nebojácnosti je jeho pevná viera. Jeho viera bola ako oko, ktoré jasne vidí. Videl viac než druhí, odtiaľ vyvierala jeho sila a nebojácnosť. Keď pri Červenom mori iní videli len prekážky a blížiace sa faraónove vojsko, Mojžiš videl Hospodinove spasenie. Videl Božiu prítomnosť, preto sa nebál. Nebál sa kráľovského hnevu, „**lebo, ako čo by videl neviditeľného, zotrval**“ (Žd 11,27). Jeho viera videla ďaleko. Vierou hľadel do

d'alekej večnosti pred sebou a to usmerňovalo jeho voľbu. Hľadel k odplate. Vierou videl v prítomnosti Neviditeľného stále po svojom boku a z tohto pohľadu vyvierala upokojujúca moc. Nemeral veľkosť ťažkostí a nebezpečenstva ľudskou slabosťou, ale Božou všemohúcnosťou. Veľká bola jeho viera. Preto i Boh mu vymeral úlohu

I bremeno podľa miery jeho viery. Štyridsať rokov vodil po púšti zlý a spurný národ, o ktorom prehlásil Boh: „**Vždycky blúdila srdcom. A oni nepoznali mojich ciest**“ (Žd 3,10). Štyridsať rokov niesol bremeno starostlivosti o tento ľud na púšti, kde nebolo vody, chleba ani odevu. Štyridsať rokov bez reptania znášal ich zlé obyčaje. Na jeho viere niekedy záviselo všetko: smrť i život, porážka i víťazstvo ako pri Červenom mori. A za celú tú dlhú dobu nikdy nezomdlel, ani nezakolísal. Iba raz! Pri vodách sváru. Tu sa nechal uniesť horkosťou a hnevom. A viac! Tu zakolísal vo viere. Jeho slová:

„Nože vy buriči, počujte! Či vám azda z tejto skaly vyvedieme vodu?“ (4M 20,10), prezrádzajú neveru. Mojžiš síce nepochyboval o tom, že Všemohúci im môže vyvieť vodu zo skaly, ale zapochyboval o veľkosti Božej milosti a dobroty. Myslel si, že to nie je možné, aby Boh ešte dlhšie znášal reptajúcich a občerstvoval ich vodou zo skaly. Ale to práve bola nevera, pretože Boh výslovne prehlásil, že tak učiní. A kde je nevera, tam je i horkosť, hnev, nedostatok pokoja a dôstojného chovania. Namiesto aby hovoril ku skale, a aby všetko povedal Bohu v príhovornej modlitbe, oboril sa na ľud tvrdou rečou. Áno, neveril Bohu, preto Ho aj neposvätil pred ľudom. Nebol schopný Ho ľudu predstaviť a reprezentovať ako Boha dlhohovievajúceho a veľkého čo do milosti a pravdy. Kto toto nedokáže, ten stráca svoje vodcovstvo. Mojžiš ho stratil pri vodách sváru. Tu končí jeho úloha vodcu Božieho ľudu. Tu bolo rozhodnuté, že cez Jordán povedie ľud niekto iný. Prečo Boh tak prísne jedná s Mojžišom?

Pretože komu bolo mnoho dané, od toho sa aj mnoho vyžaduje. Mojžišova viera bola veľká. Bol to veľký dar Boží, lebo viera je vždy Božím darom. Videl ďalej a jasnejšie ako všetci. Právom teda bolo možné od neho očakávať, že bude jasnejšie a lepšie vidieť aj milosť, ľútosť, trpezlivosť, zhovievavosť Božiu ako všetci ostatní. Keď sa tak nestalo, dal Boh jeho úlohu druhému, Aké vážne a výstražné i pre nás!

I napriek tomuto zlyhaniu je Mojžiš jeden z najväčších mužov viery, ktorí kedy žili. Božie slovo mu vydáva svedectvo, že bol služobníkom verným v celom Božom dome. Bol to prorok, ktorého poznal Hospodin tvárou v tvár (5M 34,10). Jeho knihy sú širokou základňou celého starozákonného zjavenia. Tvoria „čelo kníh“ celého Písma.

A Mojžiš je i viac než prorok. Je aj kráľovským kňazom svojich bratov. Je v tomto zmysle prostredníkom starej zmluvy a ukazovateľom na toho, ktorý ako pravý Prorok, Kňaz a Kráľ je jediný od Boha uznaný Prostredník medzi Bohom a ľuďmi, a ktorý je mocný do viesť svoj vykúpený ľud ďalej než dovedol Mojžiš ľud starej zmluvy: nie len z domu služby a z panstva satana do pútnického života na púšti sveta a času, ale aj do zaslúbenej zeme plnosti Božích požehnaní v nebeských veciach v Kristovi.

Krešťan, ročník I., august 1949 č. 8

SLOVO K TRPIACIM

Sochárov malý syn sa pozeral na otca pri práci a pýtal sa ho: „Ocko, prečo kazíš toľko kameňa?“ Otec sa pozrel na chlapca a odpovedal: „Syn môj, čím viac mramoru ubúda spod dláta, tým viac sa vidí postava, ktorú tvorím.“

Podobne písal aj apoštol Pavol: „**Preto neustávame, ale jestli sa aj náš vonkajší človek ruší, vnútorný sa obnovuje deň čo deň**“ (2K 4,16). Rozbitie Gede-

onových džbánov iba odhalilo svetlo v nich. Rozbitie alabastrovej nádoby naplnilo dom vôňou. Len keď hľadáme na svoje utrpenie vo svetle večnej slávy, prináša nám ono víťazstvo, svetlo a radosť.

Problém ľudského utrpenia je tak starý, ako ľudstvo samo. Všetkých 42 kapitol Jobovej knihy hovorí o trpiacom nemocnom človekovi. Z prvých kapitol vidíme, že toto utrpenie svätých je predmetom nebeského pozorovania. Boh pochválil svojho sluhu Joba, ale jeho priatelia ho obviňovali, že trpí pre svoje hriechy. Len Elíhu, ktorý hovoril za Boha, povedal, že utrpenie nás očisťuje. Sám Job sa naučil v utrpení poznávať Božiu veľkosť a blízkosť. Na konci vidíme bohatú žatvu Jobovho horkého utrpenia.

Svet je zlý domov pre Božie deti, lebo je v ňom mnoho súženia. Ale je dobrou školou, v ktorej sa naučíme mnohým užitočným veciam. Svet je púšťou, na ktorej nás Boh vyučuje. Život je škola, v ktorej sme pripravovaní pre kralovanie. Toto nákladné školenie je spojené s našim vysokým povoláním a našou vysokou službou ako synov živého Boha.

Istý neurológ, ktorý je už u Pána, takto ilustroval túto pravdu: „Mal som dve ošetrovatelky, ktorým som zveril veľmi netrpezlivú pacientku. Po uplynutí 24 hodín prišli za mnou, že dávajú výpoveď, lebo už nemôžu vydržať pri mojej pacientke.“ Opýtal som sa ich: „Čím vlastne ste? Ste ošetrovatelky? Ak áno, tak viete, čo máte robiť. Mali by ste platiť tej dáme za vyučovanie, ktoré sa vám pri nej dostane. Ak vydržíte, stanú sa z vás najlepšie ošetrovatelky v našom meste. Budete tak odolné, že vás už nič nerozladí.“ Ošetrovatelky porozumeli a viac sa nestážovali. Z času na čas len poznamenali: „Dnes bola pacientka veľmi nervózna.“ A to bolo všetko.

Podobne je to s kresťanom. Len čo pozná, že trpí pre svoje dobro, celkom inak sa díva na svoje utrpenie.

„No, nielen to, ale sa chválime aj súženiami vediac, že súženie pôsobí trpezlivosť a trpezlivosť dokázanosť a dokázanosť nádej, a taká nádej nezahanbuje, lebo láska Božia je vyliata v našich srdciach skrze Svätého Ducha“ (R 5,3-5).

Zotrúvali pri lámání chleba - osoba a díelo Pána Ježíša Krista

Úvahy zamerané na osobu a díelo Pána Ježíša Krista.

H. A. Cameron

Kresťan, ročník II., máj 1949 č. 3

BIELE, ĽANOVÉ RÚCHO

„A hľa, prišlo šesť mužov od cesty Hornej brány, ktorá je obrátená na sever, a každý mal svoju rozrážajúcu zbraň vo svojej ruke, a jeden muž v ich strede bol oblečený v ľanovom rúchu bielom a kalamár pisára pri jeho bedrách. A vojdúc postavili sa veľa medeneho oltára.“ (Ez 9,2)

Ľanové plátno bolo jedným z najstarších textilných výrobkov. Už v starej literatúre sú zmienky o ňom. Vždy bolo symbolom čistoty a vznešenosti.

V Biblii prvá zmienka o ňom je, keď obliekol faraón Jozefa do bieleho odevu: **„A faraón sňal svoj pečatný prsteň zo svojej ruky a dal ho na ruku Jozefovu, obliekol ho do kmentového rúcha a na jeho hrdlo dal zlatú reťaz“ (1M 41,42).** Dnešné ľanové plátno sa nevyrovná kvalitou ani vzhľadom tomu z doby faraónov. Boli objavené šatky z ľanového plátna,

ktoré i po tisícok rokoch boli krásne a neporušené.

Prejdime teraz k Pánu Ježišovi, o ktorom to biele ľanové plátno hovorí. On vyrástol pred Hospodinom ako jemný prútik, ktorému ľudia odporovali za dni Jeho života. No On napriek tomu premýšľal o Zákone Hospodinovom vo dne i v noci. V celom tom nemilosrdnom prenasledovaní sa iba ukázala Jeho dokonalá čistota charakteru. Jozef, oblečený v tom odevu, bol predobrazom Pána Ježiša v Jeho ponížení i vyvýšení. Najvyšší kňaz vstupoval do svätyne svätých v ľanovom rúchu. Kňazi, leviti a speváci, boli tiež oblečení do bieleho kmentu. Zo Starého Zákona vieme, že odev z ľanového plátna nosili menovite proroci, kňazi a králi. To bol symbol čistoty a vznešenosti ich charakteru a služby.

Podobne bolo ľanové rúcho symbolom dokonalej čistoty Pána Ježiša v Jeho charaktere, osobe i živote. Veď už pred Jeho narodením bolo o Ňom vyhlásené: **„Svätý Duch príde na teba a moc Najvyššieho ti zatôni, a preto aj to splodené sväté bude sa volať Syn Boží“** (L 1,35). Dávid vyznával, že bol počatý v hriechu a splodený v nepravosti: **„Hľa, v nepravosti som splodený, a v hriechu ma počala moja matka“** (Ž 51,7). Pán Ježiš bol nepoškvrnený a oddelený od hriešnikov. V Ňom nebolo hriechu. On nepoznal hriech a On neučinil hriech. To, čo bolo povedané o Jeho narodení, bolo pravdou a o každej Jeho myšlienke, každom slove a skutku. Jeho prvé zaznamenané slová boli: **„...musím byť vo veciach svojho Otca“** (L 2,49). Svätý Duch o Ňom vyhlásil, že rástol v milosti a múdrosti u Boha aj u ľudí: **„A Ježiš prospieval múdrosťou a vzrastom a milosťou u Boha aj u ľudí“** (L 2,52). Preto mohol povedať svojim nepriateľom: **„Kto z vás ma usvedčí o nejakom hriechu?...“** (J 8,46). Nikto to nedokázal! Veď i Pilát, ktorý Ho súdil, musel prehlásiť: **„...ja na ňom nenachádzam viny“** (J 19,6; L 23,4). Jeden

z lotrov, ktorí s Ním trpeli tiež povedal: **„...tento neurobil ničoho zlého“** (L 23,41). Konečne i stotník, ktorý držal stráž pri Jeho poprave povedal: **„...Tento človek bol skutočne spravodlivý“** (L 23,47).

No nadovšetko bolo Otcove svedectvo z neba: **„Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo“** (Mt 3,17;17,5). To všetko svedčí o Jeho krásnom bielom kmente, ktorý sa zaskvel na Ňom, ako na nikom inom na svete. V Ňom nebolo ani jednej roztrhutej nitky. Jeho spravodlivosť bola bez škvrny. On bol dokonalý vo Svojej oddanosti Bohu a vo Svojej spravodlivosti k ľuďom. Len Jeho čistota bola dokonalá, preto len Jemu samému patriť biele rúcho. Jeho čistota bila farizeov a iných náboženských vodcov, preto sa pred Ním skrývali a nenávideli Ho. On stál medzi nimi ako spravodlivý medzi nespravodlivými, ako svätý medzi nečistými zjavujúc im Božiu svätosť a spravodlivosť. Na vrchu premenenia sa Jeho rúcho skvelo ako svetlo slnka. A iste nie je bez významu i to, že po svojej smrti bol zahalený do bieleho kmentu.

Biely kment

Tento biely kment je symbol i spravodlivosti Jeho svätých, ktorá je dvojaká. Jedna, ktorá im bola darovaná a druhá, ktorá bola v nich spôsobená.

Spravodlivosť pripočítaná, darovaná

Kým Dávid sa modlil: **„Tvoji kňazi nech oblečú spravodlivosť...“** (Ž 132,9), kňazi stáli oblečení do bieleho kmentu, symbolu svätého života a chodenia. Keď sa Hospodin zľutoval nad opusteným Jeruzalemom, povedal mu: **„...Ži tedy!“** Potom ho obliekol do bieleho kmentu tak, že jeho okrasa bola dokonalá: **„A tak si sa zdobila zlatom a striebrom, a tvoje rúcho bolo samý kment...“** (Ez 16,6.13). Takto mohol vyzerať Jeruzalem: **„...oblie-**

kol ma do rúcha spásy, odial ma plášťom spravodlivosti...“ (Iz 61,10). Odkiaľ mali toto rúcho? „**Hospodin naša spravodlivost**“ (Jr 23,6). Kristus nám bol učinенý od Boha spravodlivosťou. Jeho, ktorý nepoznal hriechu, učinil Boh za nás hriechom, aby sme my boli učinení spravodlivosťou Božou v Ňom (1K 1,30; 2K 5,21).

Len keď najvyšší kňaz Jozua vyzliekol zo seba nečisté rúcho, mohol sa obliecť do čistého kmentu (Za 3). Tak to bolo i s márnotravným synom i s každým, kto sa obrátil. Z tých pozostáva Kristova Cirkev, ktorá je oblečená v biely kment skvejúci. Preto Pán o nej hovorí: „**Hľa, čiže si krásna moja priateľka, hľa, či si len krásna**“ (PŠ 4,1). Táto spravodlivosť im bola pripočítaná skrze Kristove dielo za nich.

Spravodlivosť, ktorú Svätý Duch pôsobil v nás

To je ten kment spravodlivosti svätých. Preto, keď sme skrze milosť Božiu **svätý národ**, tak budme svätí v každom obcovaní. Keď sme zdokonalení obeťou Jeho Syna, budme dokonalí vo svojom živote. Keď sme **svetlo sveta**, tak budme bez obvinenia uprostred sveta zlého a prevráteného, medzi ktorými svietme ako svetlá na tmavom mieste. Keď sme boli **umytí, posvätení a ospravedlnení v mene Pána Ježiša Krista a skrze Ducha nášho Boha**, tak sa teraz očisťujeme od každej poškvrnny tela i ducha. Konajme posvätenie v bázni Božej. Čo Boh koná, to trvá na veky. Nemožno k tomu nič pridať, ani z toho nič ubrať. On nás očistil, obliekol a prijal vo Svojom milovanom Synovi, obdaroval nás večným spasením. Teraz je na nás, aby sme chodili primerane k dosiahnutej milosti. To žiada a pôsobí v nás Božia svätosť, a do istej miery to od nás čaká i tento svet.

Aká škoda, že i po tak slávnych pravdách musíme s Danielom vyznať: „**Tebe, ó, Pane, spravodlivosť a nám zahabenie tvári, ako sa to deje človeku...**“

(Da 9,7). Všetko, čoho sa človek dotkne, nesie známku nedokonalosti. Ešte i naša služba a vďaky nesú túto črtu. Aby sme vyhovelí Božím požiadavkám plne, museli by sme byť dokonalí. No my všetci musíme vyznať s Pavlom: „**...ja nemyslím o sebe, že by som už bol uchvátil.**“ (F 3,13). Len laodičania si mysleli, že zbohatli a nikoho nepotrebujú. Pán im ale povedal: „**...a nevieš, že si ty biedny i mizerný na poľutovanie i chudobný i slepý i nahý**“ (Zj 3,17).

No i nás potešuje Jeho výzva: „**Kúp si odo mňa... biele rúcho, aby sa neukazovala hanba tvojej nahoty**“ (Zj 3,18).

Blíži sa Baránkova svadba, na ktorú si Jeho Cirkev chystá biely kment: „**Radujme sa plesajme a vzdajme jemu chválu, lebo prišla svadba Baránkova, a jeho manželka sa prihotovila. A dalo sa jej, aby sa obliekla do čistého a nádherného kmentu, lebo tým kmentom sú spravodlivosti svätých**“ (Zj 19,7-8). Tým kmentom sú ospravedľovania svätých. Preto sa žeňme k tej „**odmene horného povolania Božieho v Kristu Ježišovi**“ (F 3,14). On dáva hojnejšiu milosť, ktorá nám umožňuje konať tento beh a toto posväcovanie napriek našim slabostiam a chybám.

Ján Siracký

Krešťan, ročník II., december 1949 č. 12

VIEDOL HO SÁM HOSPODIN

„**Tak ho viedol sám Hospodin, a neboho s ním boha cudzozemca.**“ (5M 32,12)

V Božích očiach život neobrátených ľudí je blúdením. Tak nám ho predstavuje Starý aj Nový zákon. Keď prorok Izaiáš vyvyšoval Božieho Baránka, o ľuďoch povedal: „**My všetci sme zblúdili ako ovce, každý z nás sme sa obrátili na svoju vlastnú cestu**“ (Iz 53,6). Prirodzený,

neobráteneý človek opustil Božíu cestu a vyvolil si svoju, ľudskú cestu. To je cesta vlastného rozumu a vôle, Kainova cesta (Jd 11). Potvrďuje to aj Peter, keď hovorí: „**Lebo ste boli ako blúdiace ovce, ale teraz ste obrátení k pastierovi a biskupovi svojich duší**“ (1Pt 2,25). Blúdiaca ovca ide sama, bez pastiera, po svojej vlastnej ceste. Preto prvou podmienkou k dosiahnutiu milosti je, aby človek opustil svoju cestu. „**Nech opustí bezbožný svoju cestu**“ (Iz 55,7). Len potom sa Hospodin zľutuje nad ním, lebo je hojný odpustiť. Koho Boh takto presvedčil, ten potom zvolá s Dávidom: „**Preskúmaj ma silný Bože, a poznaj moje srdce! Skús ma poznaj moje myšlienky a vidz, či je vo mne nejaká zlá cesta a ved' ma cestou večnosti**“ (Ž 139,23-24).

Týmto opustením svojich ciest a myšlienok, bolo zakončené blúdenie. Kto sa takto obrátil k Bohu a dosiahol uňho milosť, ten sa teraz poddáva Božiemu vedeniu. To je rozdiel medzi veriacim a neveriacim človekom. Veriacemu sa Pán Ježiš stal Spasiteľom a Vodcom. Preto teraz hľadá na Pána ako na Veľvodcu viery a dokonávateľa spasenia (Žd 12,2). Izrael na púšti nám poskytuje krásny obraz ľudu, ktorý mal Boha za Vodcu. Ich cesta z Egypta do zaslúbenej zeme viedla cez zradnú a nebezpečnú púšť. Keby ich nevedol tak dokonalý vodca – Boh, boli by iste na nej zahynuli. Preto tak krásne, ba až slávnostne znejú slová: „**Tak ho viedol sám Hospodin.**“ Boh určoval kade a kedy sa majú uberať. „**Na rozkaz Hospodinov táborili a na rozkaz Hospodinov rušali sa**“ (4M 9,15-23). Môže byť niečo nad to? Boh nad nimi bdel a ostríhal ich ako zrenicu svojho oka. Nikomu ich nezveril, sám sa staral o nich. Videl ich. Poznal ich. Rozumel im a cítil s nimi. Preto i v najnepohostinnejších okolnostiach im pripravil pokrm a nápoj, vo dne tieň a v noci svetlo a všetko iné, čo potrebovali. To, čo konal vtedy, koná i dnes, lebo On je včera i dnes ten istý a na veky

bude. On sám o sebe hovorí: „**Ja Hospodin sa nemením!**“

Milovaní bratia a sestry v Kristu, sme na konci ďalšieho roku milosti. Je to ďalší časový medzník na našej ceste do nebeského domova. Zahľadme sa chvíľu na Pánove cesty, po ktorých nás viedol v minulom roku. Keď tak urobíme, tak aj my vyznáme, že nás viedol sám Hospodin! Nech bola naša cesta akokoľvek nebezpečná, on nás viedol po nej bezpečne. Nech bola plná rôznych prekážok, On nás preniesol ponad ne vo svojej moci. Jeho láska stačila na doplnenie všetkých našich potrieb. Jeho súcitiť stačil na naše potešenie v každom žiali. On je náš dokonalý Vodca. Keď to vieme, tak aj my vyznávame, že nás viedol po priamej ceste (Ž 27,11). Často sme mali dojem, že nás viedol krivými cestami a boli to Jeho priame cesty. Niektorých z nás viedol cez nemoci, rôzne straty alebo iné súženia. To v nás budilo dojem, že nás viedol krivými cestami. Nebola to však pravda, lebo Jeho cesty nie sú ako naše cesty.

Časom možno myslíme, že si s nami zahráva satan, náš nepriateľ, alebo krutý osud. I to je omyl, lebo Pán vedie svoj ľud podľa svojej rady (Ž 73,24). Pán svoj ľud nikdy nevydá napospas ľudskej alebo satanskej zlosti. I keď musia ísť súžením, On určuje jeho spôsob i dĺžku. I v súžení ich vedie podľa svojej rady. Anjelovi smyrnenského zboru povedal: „**Nič sa neboj toho, čo musíš trpieť. Hľa, diabol uvrhne niektorých z vás do žalára, aby ste boli skúsení, a budete mať súženie za desať dní**“ (Zj 2,10). Bol to satan, ktorý ich uvrhol do súženia, Pán však určil ako dlho majú v ňom zostať. Tak tomu bolo a bude i s nami, bratia a sestry. Pán Ježiš povedal Petrovi: „**Satan si vás vyžiadal, aby vás preosial ako pšenicu, ale ja som prosil za teba, žeby nezašla tvoja viera.**“ (L 22,31-32). Satan dopustil vietor, ktorým chcel ublížiť Božím deťom, ale Boh použil ten vietor, aby ich zbavil plevy a iných nežiadúcich smetí a prísad.

Ďalej čítame o Pánovi: „**A vodil ich v bezpečnosti, a nestrachovali sa... a vodil ich so zvláštnou opatnosťou svojich rúk**“ (Ž 78,53.72). Čo za milosť! Čo na tom, že prechádzame cez nebezpečné časy a kraje? Čo na tom, že sa plavíme pomedzi zradné a skryté plytčiny? Čo na tom, že nás vedie po vysokých vrchoch a neznámou cudzinou? On nás vedie vždy bezpečne a opatrne. Jeho milostivá, silná a opatrná ruka nikdy nezlyhá. Osvedčený sprievodca v Alpách povedal skupine, ktorú viedol: „*Spoločte sa na tieto moje ruky, tie ešte nikoho nesklamali.*“ O koľko viac to platí o našom Pánovi! Z Jeho rúk nás nič a nikto nevytrhne. Veď sú to ruky všemohúce, ktoré sformovali a udržiujú vesmír. Tie ruky sa neunavia, aby nám nemohli pomôcť. Sú to dokonale múdre ruky a opatrné. My sme sa báli, keď vôkol nás zúrilo spenené more a On pohrozil vetru i moru a utišilo sa. On stačil vždy na všetko. Preto pri pohľade na Jeho vedenie v minulom roku môžeme zvolať: „**Tvojím príbýtkom je Boh praveku, a dole na pomoc ramená večnosti**“ (5M 33,27). Nech Mu je večná chvála za to, že nás vodil bezpečne a opatrne.

Konečne nás vodil ako pastier svoje stádo. Preto aj my vyznávame: „**Pasie ma na zelených pažitiach; vodí ma popri tichých vodách**“ (Ž 23,2). Sýtil nás dobrou duchovnou pašou a napájal vodou večného života. Keď nás nasýtil a napojil, vodil nás po cestách spravodlivosti pre svoje meno (v. 3). To je úžitok, ktorý má z nás. Niektorých z nás možno viedol i dolinou tieňu smrti (v. 4). No i cez tú On prevedie svojich bez pohromy. Tak nás viedol, že sme mohli ísť vo dne i v noci. Náš život nebol iba dňom, ani samou nocou. Pod Jeho vedením sme išli: „**Cez slávu i pohanu, zlú i dobrú povest', ako bludári a predsa pravdiví, ako neznámi a dobre známi, ako zomierajúci a hľa, žijeme, ako káznení, no nie usmrcovaní**“ (2K 6,8-10). Tak sa darí tým, ktorých Pán vedie. On im síce nečistí cestu od

prekážok, ťažkostí a nebezpečenstiev, ale ich cez to všetko bezpečne a milostivo prevedie. Jeho vedenie v minulosti je pre nás zárukou, že nás tak isto povedie aj v budúcnosti, dokiaľ nás nedoviedie k prežiadúcemu cieľu našej cesty – do Jeho domova. Ďakujeme Mu za Jeho vedenie v minulosti a zdôverme sa Jeho vedeniu v budúcnosti.

Adolf Saphir

PROROCTVÁ PÍSMA (Upravené)

Proroctvá v Písme sú predivné nielen pre veľkosť a závažnosť tvrdení o svetodejinných udalostiach, ale aj pre svoje až do podrobností siahajúce tvrdenia. Ak to prvé presahovalo obzor prorokov, tak to druhé práve tak presahovalo ich predstavy.

Proroctvá v Písme nie sú ľudskými výmyslami ale Božím zjavením. Ako by v Abrahámovi alebo aj v Mojžišovi mohla vzkrnúť myšlienka, že v semene (potomstve) Abrahámovom „**budú požehnané všetky národy zeme**“ (1M 22,18)? Také divné zaslúbenie je možné vysloviť len na základe bezprostredného zjavenia.

Dôkazom, že proroctvá v Písme sú z Boha, je ich naplnenie. V Božom proroctve sú slovo a skutok neoddeliteľné.

Celé proroctvo Písma sa vzťahuje na kráľovstvo Božie a na jeho stredobod – Krista, Izraelovi zaslúbeného Vykupiteľa a Kráľa.

História Pána Ježiša Krista predpovedaná v Písmach

Uvažujme len o jednom z hlavných predmetov proroctva – o histórii nášho Pána Ježiša Krista. Jej hlavné rysy i podrobnosti od narodenia až po nanebovstúpenie a zoslanie Svätého Ducha Boží Duch tak opísal slovami Mojžiša a prorokov, že nám k jej opísaniu stačí citovať Písmo.

Narodenie

Pýtame sa najprv po narodení a vidíme v 1M 3 Spasiteľa výslovne označeného ako „*semeno ženy*“. Potom Izaiáš udáva určitejšie, že sa matkou Immanuela stane panna a že nám narodené dieťa, nám daný Syn, sa bude volať Predivný, Radca, Silný Boh, Udatný Hrdina, Otec večnosti, Knieža pokoja (Iz 7,14; 9,6).

Koho synom mal byť Mesiáš

Písmo odkazuje na Sema, lebo Jafet mal bývať v stanoch Semových (1M 9,27), na Abraháma, Izáka (na rozdiel od Izmaela, 1M 21,12) a na Jakoba (1M 28,14). Tento zomierajúci patriarcha označuje spomedzi svojich dvanástich synov pokolenie Júdu, z ktorého príde „*Šílo a jeho budú poslúchať národy*“ (1M 49,10).

Ale Písmo hovorí ešte určitejšie: Dávid, syn Jesseho dostal zaslúbenie o veľkom Kráľovi a Vykupiteľovi (2S 7,16; Ž 72,17; Jr 33,15). A učíme sa, že Mesiáš je nielen Boh, ale i človek narodený zo ženy, áno, z panny, Semita z pokolenia Abraháma, Izáka a Jakoba, z pokolenia Júdovho a z domu Dávidovho.

Kde sa mal narodiť

Ako mudrci od východu (Mt 2), boli by sme Ho prirodzene hľadali v Jeruzaleme, Svätom meste, v „*meste veľkého kráľa*“ (Ž 48,3). Ale Micheáš o tom prorokoval inak. Poukazuje na Betlehem, pramalý medzi tisícami Júdovými: „*...z teba mi vyjde ten, ktorý má byť Panovníkom v Izraelovi a jeho východiská sú od pradávna, odo dní veku*“ (Mi 5,2).

Kedy sa mal narodiť

Jakob označuje ten čas: „*Neuhne berla od Júdu... dokiaľ nepríde Šílo*“ (1M 49,10); a Daniel 9,24.25 určuje bližšie: „*Sedemdesiat týždňov... odkedy vyjde slovo navrátiť Izraela a vystaviť Jeruzalem až po pomazaného vojvodu*...“ V Betleheme narodený, vedený bude do

Egypta, ako stojí napísané u Hozeáša 11, 1: „*...z Egypta som povolal svojho syna*“.

Kto mal pripraviť svet na Jeho príchod, aká veľká udalosť mala Jeho príchod označiť

Izaiáš (40,3) a Malachiáš (3,1; 4,5) hovoria, že to má byť muž, posol, „*hlas volajúceho na púšti: Upravte cestu Hospodínovu, urovnajte na pustine hradskú nášmu Bohu!*“

Aká bude Jeho podstata

„*Hľa, môj služobník, ktorého podopriem, môj vyvolený, v ktorom má záľubu moja duša! Dám svojho Ducha na neho, vynášať bude národom súd. Nebude kričať ani nepovýši ani nedá počuť na ulici svoj hlas. Nalomenú trstinu nedolomí a tlejúci knôt nevyhasí; súd bude vynášať podľa pravdy*“ (Iz 42,1-3).

Aké Jeho kázanie

„*Duch Pána Hospodina, je na mne, pretože ma pomazal Hospodin, aby som zvestoval pokorným evanjelium; poslal ma obviazať skrúšených srdcom, vyhlásiť zajatým slobodu a väzňom otvorenie žalára, vyhlásiť rok milosti Hospodinov a deň pomsty nášho Boha, potešiť všetkých zarmútených,*“ (Iz 61,1.2). „*Pán Hospodin mi dal jazyk učení, aby som vedel občerstviť ustatého slovom. Budí každého rána, budí mi ucho, aby som počúval, ako učení.*“ (Iz 50,4).

Ako sa dokáže byť kráľom Jeruzalema

Zachariáš (9,9) odpovedá: „*Hľa, tvoj kráľ príde k tebe, spravodlivý je a plný spasenia, chudobný a jazdiaci na oslovi, na osľati, žrebcovi oslíc.*“

Ako dokoná svoj život na zemi

Daniel (9,26) hovorí, že bude zabitý: „*...bude vytatý pomazaný.*“

Kto Ho vydá do rúk Jeho nepriateľov

Žalmista hovorí: „**Ba ešte aj človek, s ktorým som žil v priateľstve a v pokoji, na ktorého som sa nadejal, ktorý jedol môj chlieb, pozdvihol päťu proti mne.**“ (Ž 41,10) a u Za 11,12 čítame: „**A odvážili moju mzdu, tridsať strieborných.**“

Jeho učeníci Ho opustia v poslednom utrpení

„**Biť budem pastiera a rozprchnu sa ovce**“ (Za 13,7).

Ako zomrie

Ako baránok, ktorého „**kosť nebude zlámaná**“ (2M 12,46). Mojžiš dokazuje, že „**krv musí byť vyliatá**“ a že „**On bude povýšený ako had na púšti**“ (4M 21). Dávid v Ž 22,17 predpovedá: prebodli moje ruky i moje nohy a Zachariáš v 12. kapitole k Jeho utrpeniam ešte pridáva, že Ho bodli. V týchto rozličných označeniach vidíme jasne vyobrazené ukrižovanie.

Ako sa bude chovať ľud pri Jeho ukrižovaní

V Ž 22 sa hovorí: „**Všetci, čo ma vidia, posmievať sa mi, otvárajú posmešne ústa, pokyvujú hlavou a hovoria: Uvalil svoju vec na Hospodina; nech ho vyslobodí; nech ho vytrhne, lebo ved' má v ňom záľubu. - Som rozliaty ako voda, rozstúpili sa všetky moje kosti. Moja sila je vyschlá ako črep, a môj jazyk je prilepený na moje d'asná. - Delia si medzi sebou moje rúcho a o môj odev hádžu los.**“

Ako sa zachová On sám

„**Mučili ho, a on ponížujúc sa znášal dobrovoľne a neotvoril svojich úst; vedený bol ako baránok na zabitie a zanechal ako ovca, ktorá zanemie pred tými, ktorí ju strihajú, a neotvoril svojich úst... a počítaný bol s priestupníkmi...**“ (Iz 53).

Prečo musí trpieť

„**A on bol smrteľne ranený pre naše prestúpenia, zdrtený pre naše neprávnosti; kázeň nášho pokoja bola vzložená na neho, a jeho sinavicou.**“ (Iz 53).

Boh Ho vydal utrpeniam, nie ľudia

Izaiáš (53,6.10): „**Hospodin uvalil na neho nepravosť všetkých nás... Ale Hospodinovi sa ľúbilo ho tak zdrtiť a strápiť nemocou**“ a Zachariáš (13,7): „**Meču, zobud' sa na môjho druhu, hovorí Hospodin Zástupov**“ a Dávid (Ž 22): „**Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil?!**“

Nezostane v hrobe, Boh ho vzkriesi

Dávid hovorí v Žalme 16,10: „**...Lebo nezanecháš mojej duše v ríši smrti; nedáš svojmu svätému, aby videl porušenie.**“ A v Ž 118,22 čítame: „**Kameň, ktorý stavitelia zavrhli, stal sa hlavou uhla.**“ I Jonášova história potvrdzuje to isté a Hozeáš 6,2 hovorí o oživení a vzkriesení tretieho dňa.

A po Jeho zmŕtvychvstaní vystúpi na nebesia a sadne na Boží trón

V Ž 68,19 čítame: „**Vystúpil si na výsosť, zajaľ si zajatie, vzal si dary medzi ľuďmi, áno, i medzi spurnými odbojcami, aby Hospodine, Boh býval medzi nimi.**“ A Ž 110: „**Hospodinov riekol môjmu Pánovi: Sed' po mojej pravici, dokiaľ nepoložím tvojich nepriateľov za podnožie tvojim nohám.**“

Takto nám opisujú Kristov život Mojžiš a proroci. (1M 3,15; 9,26.27; 12,3; 17,20.21; 49,8-10; z 7,14; 9,6; 11,1-10; 2S 7; Mi 5,2; Da 9; Hoz 11,1; Iz 40 a Mi 3; Iz 42,35; 61; 63; Za 11,13; 12,10; 13,7; Ez 12,26; Ž 41,10; 68,19; 110,10; 118,22.23.)

Tento obraz Mesiáša zďaleka presahoval pochop Izraela a tiež i jeho prorokov všetkých dôb. Áno, i keď sa to všetko naplnilo, bolo to ľudu novým – inakším ako jeho vidiny a presahujúcim jeho predstavy.

Kto by teda mohol z prirodzených príčin vysvetliť to divné uskutočňovanie sa proroctiev, ktoré sa vyplnili až do podrobností? Proroci nehovorili sami zo seba. Božie proroctvá nemôže vystihnúť ľudský um z hlbokej znalosti dejín a prítomnosti. Písmo hovorí, že Božím Duchom boli nesení tí, čo hovorili Božie proroctvá o milosti Božej, ktorú im Duch zjavil v utrpeniach Kristových a slávach za tým, o budúcom oslávení. „*Boli nesení*“, píše apoštol Peter, nosičmi Božieho proroctva o skutkoch Božej milosti.

Proroctvo je dôkaz že Písmo je Božie slovo

Ale proroctvo je predovšetkým dôkazom božskosti Písma. Napodiv, jeho sila nespočíva v hodnovernosti svedkov, ale Boha, ktorý stojí za svojim slovom a v Ním určenej dobe ho i bezo zvyšku naplní.

Proroctvá o Izraeli a ich naplnenie

Najpodstatnejším dôkazom Božského pôvodu proroctiev v Písme je židovský národ sám. Od prvého zaslúbenia učineného Abrahámovi uplynuli štyri tisícročia a ako Balaám predpovedal (4M 23,9) – „*hľa, je to ľud, ktorý bude bývať osobitne a nebude počítaný medzi iné národy*“. Starí Asýriania, Egypťania, Chaldejci a Rimania – najmohutnejšie národy sveta, zmizli, avšak Izrael žije napriek všetkým pogromom a prenasledovaniám, ktoré ho museli podľa Božích slov stihnúť pre ich neveru. Boli vyhnaní z vlastnej zeme, rozptýlení medzi národmi, stáročia vylúčení z akéhokolvek vlastníctva zeme, ale trvajú lebo Boh ich nezavrhol a zachoval

i v rozptýlení. Sú záhadou ohľadne svojho zachovania a osamelosti, ktorú im v milosti prisľúbil Boh: „*Ale Izrael bude spasený Hospodinom spasením vekov; nebudete sa hanbiť ani sa nebudete rumeňovať od studu až na veky veky*“ (Iz 45,17). Uprostred rozmanitých premien v dejinách národov zostáva Izrael dejiným národom, živým znamením a nepopierateľným svedectvom pravdivosti Biblie.

Sledujúc históriu divov oni sú divom histórie a ich základom je Ježiš Kristus, Syn Boží, Pán „*svetlo na zjavenie národom a slávu svojho ľudu Izraela*“ (L 2,32).

I Nabuchodonozor, babylonský kráľ, pohan, je prinútený zvolat: „*Vskutku, váš Boh je Boh bohov a Pán Kráľov, ktorý zjavuje tajomstvá.*“ (Da 2,47)

Tak vyhlasuje Hospodin sám svoje proroctvá za zjavenia a dôkaz svojej predivnej, všetko prevyšujúcej múdrosti, ktorá nás má posilniť proti bludu. Otvorená, prostá myseľ spozná v proroctve dôkaz nadprirodzenej autority a každé jeho naplnenie, či už sa ono nachádza v Písme (ako napr. proroctvo o babylonskom zjato, o kráľovi Cýrovi a iné) alebo v zápisoch histórie (ako skaza Jeruzalema, rozptýlenie Židov a iné), tým väčšmi utvrdzujú Slovo v našich srdciach, podľa skúšobného kameňa naplnenia proroctva, ktorý nám podáva už *Mojžiš* (5M 18,21.22):

„*A keby si povedal vo svojom srdci: Ako poznáme slovo, ktoré nehovoril Hospodin? Keby hovoril prorok nejaké slovo v mene Hospodinom a nestalo by sa to slovo, ani by neprišlo, to je to slovo, ktoré nehovoril Hospodin, v spurnosti hovoril prorok, nebudeš sa ho báť.*“

Zotrvali na modlitbách

Úvahy o modlitbe.

anonym

Ze slov pravdy a lásky,

ročník XXIV., december 1940, číslo 11-12

ROZNECUJ DAR BOŽÍ

„*A vyjdúc išiel podľa svojej obyčaje na Olivový vrch. A išli za ním aj jeho učeníci. A keď prišiel na miesto... sám sa vzdialil od nich... a skloniac kolená modlil sa...*“ (L 22,39-41).

V evanjeliu Lukáša je Pán Ježiš opísaný ako dokonalý a na Bohu závislý človek, aj keď stále bol Boh zjavený v tele. Preto nám Ho Lukáš, vedený Svätým Duchom, často predstavuje na modlitbách. Veď modlitba je prejav závislosti.

Pánov zvyk

Pán Ježiš išiel na Olivový vrch modliť sa podľa svojej obyčaji. Potreboval sa modliť. Veď tiene ľudskej zlosti, ktoré Ho obklopovali na všetkých Jeho dokonalých cestách, hustli. Blížilo sa vyvrcholenie ľudského odporu a hnevu. Mal sa vydať do ich rúk. Hrozné bremeno hriechu, pre ktoré mal byť Bohom opustený, stálo pred Jeho duchom. To všetko Ho viedlo na kolená v ústraní.

Keď prišiel s učeníkmi do záhrady, oddelil sa od nich, aby zostal sám. Potom vylial svoju dušu pred Otcom v plnom vedomí toho, čo sa s Ním malo stať. Prosil o posilnenie a zmocnenie... a bol vypočutý v tom strachu: „**Ktorý... so silným krikom a so slzami obeťou doniesol prosby a úpenlivé modlitby k tomu, ktorý ho mohol zachrániť od smrti, a bol vyslyšaný pre svoju bohabojnosť...**“ (Žd 5,7).

Máme aj my takúto obyčaj?

Oddeľujeme sa aj my na miesto, kde sme s Bohom sami, kam nevníka hluk a ruch tohto sveta a kde sa môžeme upokojiť a svoju pozornosť sústrediť na Božiu reč?

Mnohí hľadajú takéto miesto len v ťažkých súženiach a veľkých starostiach. A potom ho často nehľadajú! Máme ho však mať stále a v dobách ťažkostí, starostí a utrpení ho vyhľadať tiež podľa svojej obyčaji.

Žijeme v uponáhľanej dobe. Všetko okolo nás odvádza od obecnstva s Bohom, od stíšenia pred tvárou Pánovou. Ak sa to satanovi podarí, a nemodlíme sa, sme proti nemu bezmocní. Ako trstiny

klátiace sa vo vetre – nemáme silu ani istotu, strácame radosť a pokoj, ktorý prevyšuje ľudský rozum.

Danielov zvyk

Vezmime si za príklad Daniela. Keď bol na kráľovskom hrade, pokorne sa modlil k svojmu Bohu. Trikrát za deň kľakol na kolená a volal k svojmu Bohu. Tak si to zvykol a tak stále aj robil. Aj keď prišiel kráľovský zákon, že kto by za 30 dní žiadal nejakú žiadosť od ktoréhokoľvek boha alebo človeka okrem kráľa, aby bol uvrhnutý do jamy medzi levov (Da 6,7), ani vtedy sa Daniel neprestal modliť, pretože to tak robieval i predtým (Da 6,10).

Kráľ Dárius bol zarmútený a chcel Daniela vyslobodiť, ale nemohol, lebo zákon Médov a Peržanov sa nemenil (Da 6,12). No mohol s Danielom hovoriť a povedal mu: „**Tvoj Boh, ktorému slúžiš neprestajne, ten ťa vyslobodí**“ (Da 6,16).

Iste, že sa Daniel modlil, keď bol vydaný do ľudských rúk a podľa svojej obyčaji opäť vkročil do Božej prítomnosti a bol s Ním sám aj uprostred svojich nepriateľov. A Boh zakročil. Poslal svojho anjela, ktorý zavrel ústa hladných levov, ktorým predhodili Daniela.

Daniel kľakal podľa svojej obyčaji trikrát za deň v časoch dobrých a Boh zase podľa Svojej obyčaji bol stále s Danielom aj medzi levmi.

Majme aj my zvyk modliť sa

Sú dobré i zlé zvyky.

Byť s Pánom, dlieť s Ním

✓ obecnstve, modliť sa ráno,

na poludnie i večer,

to je istotne dobrý zvyk.

Zachovávajme si ho v časoch

dobrých a potom nebudeme

zahanbení ani v dobách zlých.

**„Ja, ja som Hospodin,
a niet spasiteľa okrem
mňa.“ (Iz 43,11)**

**Srdečne pozývame k Božiemu slovu
kázanému v nedeľu od 15,00 – 16,00 hod.
a v stredu od 18,30 – 19,30 hod. v zborovom
dome Kresťanského zboru v Bratislave
na Tehelnej 22.**

ODPORÚČAME

**Uvedené tituly, ako aj zoznam ďalšej literatúry je možné získať na adrese:
Misijná spoločnosť evanjelia Ježiša Krista, Púpavova 4, 84104 Bratislava,
alebo na adrese redakcie časopisu Kresťan.**

Svätá Biblia

Z pôvodných jazykov preložil Prof. Jozef Roháček. Podľa prvého revidovaného vydania z roku 1951 vydala Slovenská biblická spoločnosť

Dr. Theol. Lothar Gassmann: Pozor, posledné časy!

Útok na Cirkev Pána Ježiša v posledných časoch. Ako sa napíňa? Ako mu máme čeliť? 40 strán.

Nikolaj Petrovič Chrapov: Šťastie stratených duší, I. Otec, II. Krst ohňom, III. Skúška

Trojzväzkové dielo N. P. Chrapova z obdobia krutovlády komunizmu v Rusku je svedectvom o tom, ako Pán Ježiš Kristus pomáha veriacim a verne oddaným Jemu, nech už trpia pre nedorozumenie alebo úmyselným prenasledovaním. V **1. zväzku** (177 strán) je na príbehu rodiny Vladykinovcov vykreslený osud autorových rodičov a jeho detstvo. **2. zväzok** (312 strán) vykresľuje osudy troch mladých ľudí, ktorí dozrievajú v mužov a nájdu skutočný život. V **3. zväzku** (350 strán) sa spájajú dejové nitky z minulosti do celku. N. P. Chrapov podľahol 6. novembra 1982 utrpeniu sťažených táborových podmienok, ktorým bol vystavený až do konca. Jeho život je príkladom šťastia strateného života a popisuje ho zástupne za všetkých, ktorí boli umlčivani.

**Objednávky možno zasielať na www.msejk.sk alebo adresu redakcie časopisu Kresťan.
Archív časopisu KREŠTAN aj na www.kzbratislava.sk**